

هكود قائل

(ناول)

Ketabton.com

كال: ١٣٩٩

ليكوال: فيض الله امين

د کتاب پيژندنه

گوډ قاتل

فيض الله امين

۱۳۹۹

د کتاب نوم

ليکوال

کال

<https://www.facebook.com/hafizollahamin.patan>

فېسبوک پته

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

دالی

تولو د علم، پوهی او ادب مینوالو ته

مازديگر وو، د څلورو خړو ديوالونو له منځه د ډزو اوازونه پورته شول ، د تويک له خولي درې مرمی بهر شوې ، له چنارونو مرغيو او بلبلانو د اسمان پر لور وزرې وړپولې ، په كلي کې وپره خواره شوه ، ټولو د خير دعاگاني کولې ، يوه ډله خلکو چې د جومات ملامام هم ورسره وو د يو کور په لور منډې کړې ، دروازه يې ټک ټک کړه ، د کور له ننه يو سړي په ډډ غږ اواز کړ:

څوک يې؟

ملاصيب ځواب ورکړ:

زه يم دروازه خلاصه کړه!

دروازه خلاصه شوه ، يو سړی راووت اوږده گيره، گرگتو ويښتان، سپين پوستکی يې درلود ، په مخ کې يې گونځي معلوميدې ، د څلوېښت پنځه څلوېښت کالو ترمنځ وو.

د خلکو په ليدو حيران شو پوښتنه يې وکړه:

- څه خبره ده! ولي دومره ورخطا يې؟

ملا خوله خبرو ته جوړوله ، له شا څخه يو ځوان اوويل:

- زمرکه دا پوښتنه خو موږ له تا کوو ، څه خبره ده موږ د ډزو اوازونه واوريدل؟

ملا د ځوان سره خبره ونيوه:

- هو زمرکه ډزې د څه وي! خير خو وو؟

د هغه رنگ زېر واوښت ، شيبه غلې وو.

ملا هغه ته اوويل:

- وايه کنه زمرکه څه خبره وه؟

زمرک مسکی شو ، هغوی ته یی اوویل:

- بڼه تاسو د ډزو لپاره دلته راغلی یی!

اول خو ما اوبخښئ ، چې تاسو می وډار کړئ.

هغه داسی ده ملاصیب ، زما زوی پیداشو نو د هغه په خوشحالی کی ما ډزې وکړې.

ملا موسکی شو ، له خان سره یی اوویل:

- شکر خدایه!

د خلکو په منځ کی غالمغال جوړ شو ، ټولو زمرک ته د زوی پیداکیدو مبارکی ورکوله.

ملاصیب زمرک ته ورنږدې شو ، هغه ته یی اوویل:

- زمرکه هغه یو چا رښتیا ویلی چې افغانان پیداکړي هم په ډزو مړه کړي هم په ډزو ،
ډېر خوښ شوم چې تاته خدای تعالی اخر هم زوی درکړ.

د ملا په لومړی خبرې سره ټولو وخنډل ، زمرک هم موسکی شو.

ټول د څو شیبو لپاره د دروازی په مخ کی ولاړ وه.

ملا اوویل:

- هلی راځئ چې د خدای یادولو وخت دی!

ټول روان شول ، څوک د جومات په لور څوک د خپلو کورونو په لور.

زمرک کور ته د ننه شو ، د نهو لورگانو وروسته یی لسم اولاد زوی پیداشوی وو له
خوشحالی څخه په جامو کی نه خایده ، اوس د دوه لورگانو او یو زوی پلار وو ، اووه
لورگانی یی په ماشومتوب کی د شری او ملاریا مریضیو مړې کړې وې.

زمرک په انگر کی غږ کړ!

- غوتی لورې! وه غوتی!

غوتی غږ نه کوه ، زمرک بیا غږ کړ خو ځواب یی ترلاسه نه کړ ، د کوتی پرلور روان
شو.

غوټی له سپین مخ او سپینو لاسونو پرته نور ټول اوجود په تور ټیکري کې پټ کړی وو ، سترگی یې د ځمکې پر لور نیولې وې ، لاسونه یې پر سینه ایښي وه ، د پښو گوټي یې قبلي ته مخامخ وې.

زمرک هغې ته اوویل:

- شایب لوري ته خو د ملاصیب څخه هم مخکې لمونځ کوي.

له کوټې بهر شو ، انگر کې د منجو څخه جوړ شوي زاړه کټ باندي کېناست ، بالښت یې دیوال ته ورنږې کړ ډډه یې اووهله.

غوټی سلام وگرځوه ، لاسونه یې پورته کړل لنډه دعا یې وکړه.

جاینماز یې ټول کړ ژر د باندي اووته ، د پلار مخې ته ودریده ، شونډې یې وڅوځیدې:

- بابا تا ماته څه ویل!

زمرک هغې ته اوویل:

- لوري د اوداسه لپاره بدني راته راوړه ! او بله دا چې څانگه لور او مور مي چپرته دي؟

غوټی پلار ته اوویل:

- څانگه د گاونډیانو کره تللي ویل یې چې د ورور زیری پرې کوم ، او انا جانه مي د مور سره د ننه کوټه کې ده ، د ورور په تړلو کې ورسره مرسته کوي.

هغه اودس وکړ ، غوټی ته یې اوویل:

-لوري زما لونگی راوړه!

غوټی لونگی ورته راوړه ، زمرک لونگی تاوه کړه د جومات پر لور روان شو.

څو ورځې هغه ته خلکو د زوی پیداکیډو مبارکیانې ورکولې ، هغه په خپل زوی باندي د ایمل خان نوم کېښود.

ایمل خان غټې شني سترگی ، خړ ویښتان او سپین رنګ درلود.

د زمرک یوازینی ورور تراب په دوبي کې مسافر وو ، هغه د خپل وراره له پیداکیډو څخه خبر شوی وو ، له ډېرې خوشحالی یې کورته ورځ کې دوه درې ځلي زنگونه

وهل ، تراب څلور کاله مخکې کوژدن کړې وه ، خو د لوړ ولور په خاطر يې له څلورو کالو راهيسې په دويمې کې د مسافري شپې سبا کولې ، تر دې وخته يې د ولور نيمايي برخه پرې کړې وه ، غوښتل يې چې کور ته راستون شي او د واده لپاره تياری ونيسي.

***

زمرک بالښت ته ډډه وهلې وه مور يې او غوتې د کت لاندې په غولي باندې ناستې وې ، د زمرک کشره لور څانگه په کت باندې د هغه ترڅنګ ناسته وه ، په جیبونو کې يې ورته گوتې وهلې ، د هغه تليفون ته زنگ راغی ، جيب ته يې لاس کړ ، تليفون يې راواخيست ، په لوړ اواز يې اوويل:

- الو

شيبه غلی وو ، شونډې يې وخوځيدې:

- ترابه څنگه يې؟

هغه ارام شو بيا يې تراب ته ځواب ورکړ :

- شکر دی بڼه دي بابو، څانگه، غوتې، ايمل خان او وربنده دي ټول بڼه دي.

تليفون يې مور ته ورکړ.

- بابو تراب دی غواړي له تاسره وغږيږي.

تراب له مور سره غږيدو ، هغې ته يې اوويل:

- بابو ما ټيکت اوکې کړ(وکر) ، که خیر وو د جمعي په ورځ درځم او رښتيا نن مارکېټ ته لارم تاته مې بوتان او د لمانځه لپاره جاينماز واخيست ، بابو دعاگانې کوه چې پخیر درشم!

د مور له سترگو يې اوښکې روانې شوې:

- زويه الله دی پخیر راوله ډېر مې ياد شوی يې ډېر وخت دي اووتو.

ځانگه د بابو ترڅنگ ولاړه وه ، له هغې څخه يې تليفون غوښت ، ترهغې يې نه پرېښوده ترڅو يې چې تليفون ورکړ.

ځانگي تليفون غوړ ته يووړ ، په تتوي لهجه يې خبرې شروع کړې:

- داده ورورته مې موټر واخله او ماته نانځکه، جوړه، بنگري او ژاولې.

زمرک کټ کې ناست وو ، خندل يې ، هغې ته يې اوويل: - لوري تاخو ټوله دوبي تري اوغوښته!

تراب هغې ته اوويل:

- سمه ده زما نانځکې ، درته اخلم يې.

تراب د ټولې کورنۍ سره وغږيدو ټولو ته يې ډالۍ اخيستي وې هغه له څلور کاله او شپږ مياشتې مسافري وروسته کورته راتلو د لس لکه افغانيو ولور له جملې څخه يې درې لکه افغانۍ لا هم پاتې وې خو زمرک د تراب خسر په ډېرې سختۍ سره د لور واده کولو ته راضي کړی وو.

د جمعي ورځ وه د هغه پرواز اووه بجې وو ، لس بجې د حامد کرزي په هوايي ميدان کې بنکته کيدو.

د غرمې شاوخوا لس بجې وې ، د الوتکې خدمتگار اعلان وکړ:

- گرانو مسافرو موږ د بنکته کيدو په حال کې يو مهرباني وکړئ خپل قمربنډونه مو وتړئ!

ټولو قمربنډونه وتړل ، څو شيبې وروسته الوتکه په ځمکه کېناسته.

تراب له الوتکې بنکته شو غټه ساه يې اوويسته ، لاسونو څخه يې ستريا اوباسله ، له هوايي ډگره د باندي اووت ، موبایل ته يې افغانۍ سيم کارت واچولو ، کور ته يې زنگ اووه:

- سلام لالا زه کابل ته ورسيدم اوس له اړپوټ څخه د باندي راووتم.

زمرک ځواب ورکړ:

-وعليکم سلام وروره ، شکر چې پخیر راورسیدی ،لاره کې خو مشکل نه وه ؟

- نه لالا هيڅ مشكل نه وه ، پخیر راورسیدم.

زمرک هغه ته اوویل:

گوره وروره! کابل کې به ډېر پام کوي غله بيخي ډېر دي او بله دا چې له اړپوټ څخه سیده د پکتیا ادې ته موټر ونیسه او هلته د پټان موټر پیدا کړي ډارپک(سیده) همدلته راشه! د گردېز موټرو کې مه سپارېږه!

تراب وخنډل هغه ته يي اوویل:

-سمه ده لالا دومره خو بلد يم پام مي دی ته بي غمه اوسه!

دواړو خدای په امانې واخيسته ، تراب يو بيک شاته واچوه ، سټکپس يي په لاس کې واخيست روان شو.

په کور کې د هغه د راتلو لپاره تيار يانې روانې وې ،

غوټی او څانگې د کور انگر جارو کوه ، د څانگې جارو درنده وه ، پورته کولی يي نه شوه ، له غوټی څخه يي د هغې جارو غوښته ، د کور دروازه خلاصه شوه ، څانگې ورمونده کړه ، غږ يي کړ!

-پلار مي راغی

زمرک وو ، په لاس کې يي څو پلاستيکونه وه.

څانگې پلار ته اوویل:

- بابا ماته دي پاپر راورل؟

زمرک ټیټ شو ، څانگه يي غږ کې ونيوه.

هغې ته يي اوویل:

-زه مي د نانځکې لور پاپر کله هېرولی شم ، د واسکت جيب ته يي لاس کړ د پاپرو خلته يي راوويسته، هغې ته يي ورکړه ، هغه له بازار څخه غوښنه ميوه او ميتايي راورې وه ، ډېر خوشحال وو له ډېرې مودې وروسته يي ورور کور ته راتلو ، غوټی ته يي غږ کړ:

- لوري غوبنه مي رواړه كاكه به دي ناوخته راورسيږي ، وړي به وي ، بڼه خوندوره يي پخه كړه!

غوتي ورغله ، د غوبني پلاستيک يي واخيست ، پلار ته يي اوويل:

- بابا توماټر دي ورسره راوړل ؟

زمرک د هو په بڼه سر وخوځوه ، هغې ته يي اوويل:

هغه تور پلاستيک گوري ، همغه کي توماټر دي.

زمرک به شيبه په شيبه تراب ته زنگ وهه ، هغه گرديز ته رسيدلی وو ، دوه ساعته لاره پاتي وه ترڅو خپل کور او کلي ته ورسوي ، له گرديز څخه تر پټان ولسوالۍ پورې دوه ساعته لاره ده.

له هغه سره تر گردېز پورې دوه کسان نور هم وه ، هغوی گردېز کي بنکته شول ، تراب مخکي سيټ ته بدل شو ، ډرايور موټر ته حرکت ورکړ.

هغه ډرايور ته اوويل:

- لږ ودرېزه يو دوه سپرلی راواخله له تش وتو خو ، بڼه ده چې لږ صبر وكړي يو څو کسان راواخلي!

ډرايور په زوره وځنډل ، تراب ته يي اوويل:

- وروره زه له هغو ډرايورانو نه يم چې سپرلی پسې يي سترگې اوځي ، روزي رسان الله دی ، څو اودرېزو نه ، هسي هم ناوخته دی.

تراب ته پرنجی ورغی ، لاسونه يي خولي ته ونيول ، په دوسمال يي خوله پاكه كړه ، شونډې يي وخوځيدې:

- بي شكه چې روزي رسان الله دی خو الله تعالی مور ته لاسونه، پښې ، عقل او سالم وجود د دي لپاره راكړی چې د هغه عبادت وكړو او خپلي كورنۍ ته حلاله نفاقه پرې وگټو.

ډرايور وځنډل هغه ته يي اوويل:

- زه نور نه پوهيږم خو زموږ ملایان وايي چې روزی پسې منډې مه وهئ.

د موټر ټاير په موږه برابر شو ، تراب ټكان اوڅوږ ، لږه شيبه دواړه غلي وه ، تراب شونډې وڅوڅولې چوپټيا يې ماته كړه هغه ته يې اوويل:

- ته پوهيږي! زموږ ملايان د نورې نړۍ له عالمانو سره ډېر توپير لري، دلته څلكو د اسلام ريښتيني مخ نه دي پيژندلي ، دوى ته اسلام يوازې په ږيره او لونگۍ كې ښكاري ، ملايان چې وايي روزى پسي منډې مه وهئ دا خبره بيخي غلطه ده، موږ پوهيږو زموږ څوږ پيغمبر محمدص د مكې ، شام او نورو ښارونو ترمنځ مالونه وړل راوړل او تجارت يې كوه ، تجارت څلك د گټې لپاره كوي او گټه څلك د دې لپاره غواړي چې روزي پرې لاسته راوړي.

ډرايوږ د هغه خبرو ته غوږ نيولى وو ، بيا يې پوښتنه وكړه:

- ايا دا امكان لري چې له الله تعالى پرته موږ يو كار وكړو؟

تراب دسمال واخيست په مخ يې تېر كړ ، هغه ته يې اوويل:

- نه دا هيڅ امكان نه لري ، بې شكه چې موږ له الله تعالى پرته هيڅ كار نه شو كولى ، خو الله تعالى موږ ته داسې نه وايي چې تاسو قرار كينئ زه درته روزي كور ته رسوم .

هغه فرمايي چې تاسو حركت كوئ زه به بركت كوم .

كه چپرته زموږ مخې ته تياره ډوډۍ ايښي وي ، موږ لاسونه په بغلو كې ټينگ ننوستي وي ، د دې لپاره چې الله تعالى موږ ته ډوډۍ په خوله كې راكوي دا غلطه خبره ده ځكه الله تعالى موږ ته لاسونه د همدې لپاره راكړي چې ويې غځوو ډوډۍ پرې راواخلو.

موږ ته يې دوه لاسونه راكړي ، هر لاس پنځه گوتي لري هره گوته څو ځايه بندونه لري ، كولى شو چې څو ځايه يې قطع كړو ، دا د څه لپاره!؟

د دې لپاره چې كله ډوډۍ زموږ مخې ته ايښي وي موږ لاس غځوو ، ترڅو ډوډۍ راواخلو ، كله مو چې لاس و غځوه نو ډوډۍ گوتو كې راخلو په گوتو كې يې سره راتلوو كه چپرته مو گوتو كې څو ځايه بندونه نه وى موږ به ډوډۍ څنگه خولى ته جوړوله؟

زموږ لاسونه دوه ځايه قطع كېږي يعنې دوه بندونه لري كه چپرته نه قطع كيدى زموږ لاسونه سيده پاتي كيدلى ، موږ به خولى ته ډوډۍ څنگه وړله؟

موږ که چیرته یوازې د لاسونو، گوتو او په هغو کې څو ځایه جوړو شوو بندونو ته اوگورو نو پوهیږو چې الله تعالی دغه د یو کار لپاره پیدا کړي ، بې حکمته نه دي.

که الله تعالی انسان د کار او حرکت لپاره نه دی پیدا کړی ، نو بیا یې هغوی ته لاسونه او پښې د څه لپاره ورکول؟

زموږ ملایان وایي چې مرگ په خپله نیټه دی ، له مرگه مه ډارېږئ ، زه هم دا منم ، چې کله الله تعالی او غوښتل مرگ درته راځي ، خو الله تعالی موږ ته عقل را کړی د دې لپاره چې د بنو او بدو ترمنځ فرق پرې وکړو ، او په دې اوپوهیږو چې الله تعالی موږ ته ژوند د دې لپاره را کړی ، چې ژوند وکړو ، نه د دې لپاره چې خپل ژوند ختم کړو.

تراب ډرایور ته مخ واړوه هغه غوږ نیولی وو بیا یې اوویل:

زه تاته یو مثال درکوم! یوځای کې اور لگیدلی ، زه ورځم ځان ورغورځوم او زه دا وایم چې مرگ خو هسې هم په نیټه دی ، دلته چې ماته الله تعالی عقل را کړی هغه د څه لپاره ؟ خو د دې لپاره ، ترڅو موږ اوپوهیږو ، چې اور انسان وژني ، موږ باید اورنږدې نه شو ، او که بیا هم موږ اور ته ورځو نو ایا الله تعالی به د قیامت په ورځ له موږ څخه دا پوښتنه ونه کړي چې تاته ما عقل د څه لپاره درکړی وو!؟

ډرایور وتوخل هغه ته یې اوویل:

- وروره نه ته ملا یې نه زه ملا یم ، دې خبرو کې گوتې مه وهه ، هغه څه وایي چې د خدای په کارونو او د بیجلی په تارونو کې گوتې مه وهی.

تراب وخنډل ، له ځان سره یې اوویل: لکه چې زما خبرو خوند ورنه کړ.

ډرایور تیلیفون له جیب څخه واخیست ، غوږ ته یې نږدې کړ په تیلیفون کې یې اوویل:

- الو مشره څنگه یې! غوښته مې دروانه کړې چې بل چپرې لار نشي ، هملته ودرېږه ، درته به یې وسپارم.

تلیفون یې قطع کړ ، جیب ته یې واچوه ، راډیو یې چالان کړه ، د خبرونو وخت وو راډیو کې خبر راغی:

(د ډنډپټان ولسوالۍ اوسیدونکي د مرکز گردېز او پټان پر لویه لاره د غلو له شتونه سر تګوي، دوی وایي چې په یاده لاره هره ورځ سلگونه موټر د غلو له لورې اودرول کېږي او د سپرلیو پیسې او نور شیان له ځان سره وړي ، دوی په حکومت غږ کوي چې په دغه لاره دې د غلو مخنیوی وکړي)

درايور وخنډل ، ويې ويل:

- دې رزيلانو ته گوره چې دروغ وايي ، مور هره ورځ په دې لاره څو او راځو تراوسه
مو کوم داسې څه ونه ليدل. راديو يې بند کړه ، ميموري کار يې ورواچوه د نذيه اقبال
دغه سندرې پکې راغله:

(اخوا شم که دې خوا شم ولاړه يم حيرانه

دواړه په نشه کې دي خبر نه دي د ځانه

اوف اوف زه به ليونې شمه)

د درايور په اوجود کې د سندرې په اوريدو سره مستې څپې خوارې شوي ، يو دوه
ځلې يې لاسونو ته چکه ورکړه.

تراب درايور ته په حيرانې سره کتل ، نور په خپلو فکرونو کې ډوب وو ، د خپل کور
ورور او مور ليدو ته ورخطا وو ، له ډېرې خوبنې لاره پرې نه ختميدله.

موټر به کله ورو او کله تېز شو ، تراب سرک ته وکتل ډېر په بد حال وو ، خوله يې
وخوځيده :

- توبه خدايه! څلور کاله مخکې خو دا سرک دومره نه وو خراب ، اوس خو بيخي له
کاره لويدي.

درايور يوازي وخنډل نور د سندرې په نشه کې ډوب وو ، لاره زياته خرابه وه هغه
تراب ته اوويل:

- ستا نوم څه دی؟

هغه ځواب ورکړ: تراب

- ترابه! ته پوهېږي! زما ډېر ملگري دلته سيدکرم کې دي.

تراب وويل:

- بڼه ده ، الله دې درته ژوندي لري.

د دوی مخکې يو بل موټر گرد جوړ کړ ، تراب وتوخل ، شيشه يې پورته کړه.

ناڅاپي درب شو ، د موټر سينه ولږيده.

درايور په قهر اوويل:

لعنت خو دې پر داسې سرکونو شي.

بنکته شو ، د موټر لاندې يې سر تپت کړ ، تراب ورته کتل بېرته موټر ته وختو ،
وروسته يې اوويل:

فکر مې وکړ چې د کتاساري مېرمن دې ډاډه کړه (مات کړ) خو روغ دی.

موټر سرعت کم کړی وو ، تراب خوبوری معلومیده ، د يوې شيبې لپاره به يې سترگې پټې شوې خو چې کله به د موټر ټايرونه په کومه کنده برابر شول ، نو ده به هم ټکان اوخوړ ، سترگې به يې خلاصې شوې.

په ټوله لار همدې خيالونو او سوچونو په مخه کړی وو ، چې څنگه کور ته ورسيدم ، مورجانه مې غېږ کې نيسم ، په مخ او لاسونو يې بنکلوم ، بيا له لالا بڼه ټينگه غېږه تاووم ، له ځان سره به غلی مسکې شو.

درايور تراب ته پام شو ، هغه ته يې اوويل:

- لکه چې ډېر خوشحال يې ؟

تراب اوويل: هونو بعد له ډېر وخته کورته ځم.

درايور وخنډل او مخې ته يې کتل.

موټر د پوليسو له پوستې تېر شو ، ماينام تياره په لږيدو وه ، لږ وړاندې يې ناڅاپه پام شو ، چې دوه موټرسايکلې د سړک په منځ کې ودریدې ، نقاب لرونکي وسله وال د سړک په منځ کې مخامخ د درايور خواته د ټوپک خوله تاوه کړه ، د ودریدو اشاره يې ورته وکړه.

تراب په ورخطايی سره درايور ته کتل ، درايور هغه ته اوويل:

- ولسي پاڅون کوونکي دي ، انديبننه مه کوئ!

موټر يې ودروله ، خوله تړلو کسانو د دوی پر سر ټوپکې ونيوې ، تراب ته د راپيو خبر په ورياد شو او پوه شو ، چې ولسي پاڅون کوونکي نه بلکې غله دي ، د يوه غله له لاس څخه يې ټوپک ونيوه ، په دواړو غلو يې ډزې وکړې ، يو يې په پښه اوويشت ، بل يو څخه ټوپک په ځمکه ولوید ، گوډه گوډه منډه يې وهله ، له مخ يې دسمال اوغورځيد ، بادامي سترگې يې په رانجه توري کړې وې، گرگتو اوږده (تاو رتاو)

ويښتان يې درلودل ، پلن بېر لاسونه يې وه ، هغه تېښته کړه ، ډرايور په ځمکه پروت توپک ته منډه کړه هغه يې واخيست.

د تراب په لاس کې توپک وو ، لاسونه يې رپيدل ، د ډرايور لور ته يې مخ واړوه ، چيغه يې کړه!

- هله راځه چې ځو!

ډرايور ولاړ وو ، څه يې نه ويل.

هغه وروراندې شو: هله راځه چې څو کنه ولې ولاړ يې!؟

ډرايور لاسونو کې توپک نيولې وو ، تراب ته يې اوويل: راځه موټر ته پورته شه څو حرکت کوو.

تراب د موټر په لور روان شو ، د موټر دروازه يې خلاصه کړه ، له شا طرفه پرې غږ شو!

- لاسونه دې پورته کړه ، او توپک په ځمکه او غورځوه!

هغه په حيراني سره شاته مخ واړوه ، ډرايور يې په سر توپک نيولې وو.

د تراب شونډې وڅوځيدې:

- ته هم د دوی سره يې!؟

ډرايور وځنډل:

- هو که چيرته تا سرزوري نه وی کړي ، شيان دې دوی ته ورکړی وای ، بيا به ما او تا يوځای کور ته لاړ وای ، خو چې تا په دوی ډزې وکړې ، هغه زما شريکان دي نو زه کله دوی داسې پرېښودلی شم ، اوس نو ته له دې ځايه ژوندی نشي تللی ، څوک چې زموږ څهري اوگوري بيا يې ژوند ناممکن دی.

تراب ورځطا او حيران ولاړ وو ، لږ وروسته د پوستي پوليس راورسيدل ، د تراب سترگې د پوليسو په ليدو وځليدې ، زړه يې ډاډ پيدا کړ ، چې ښه شوه پوليس راورسيدل ، چې کله نږدې شول ، له پوليسو سره يو کس گوډه گوډه پښه وهله ، د دوی په لور روان وو ، همغه کس وو کوم چې شيبه وړاندې تښتيدلی وو.

د پوليسو مشر د تراب په ليدو سره په زوره وځنډل ، گوډ سړي ته يې اوويل:

- بڼه بازه دې په تاسې ډزې کړې وي؟!

قومندان د تراب مخې ته ودرېد.

تراب هغه ته اوويل:

- قومندان صيب دوى غله دي ، غوښتل يې چې زما شيان واخلي ، ډرايور هم ورسره دى.

قومندان په رشخند سره اوويل:

بڼه دوى غله دي! بس ته به بې غمه اوسه ، زه به يې پل چرخي زندان ته درته وليږم.

قومندان غږ کړ!

- بازه دلته رانږدې شه!

باز گوډه پڼه وهله ، ترڅنگ يې ودرېد.

قومندان هغه ته اوويل:

- دې سړي څنگه دا جرات وکړ ، چې پر تاسو ډزې وکړي؟ په دې خبرې سره د تراب په زړه کې کړنگ شو ، رنگ يې ژپړ واوښت ، هغه ته معلومه شوه ، چې پوليس ډرايور او غله ټول سره يو لاس دي ، د ناهيلې کندي ته وغورځيد په زړه کې يې تېره شوه چې نور يې د ژغورلو چانس نشته ، د پوليسو قومندان غټ بېر ويښتان او شاخ برېتونه درلودل ، يو قدم شاته شو ، تراب ته يې په گډه کې لغته ورکړه ، قومندان ډرايور او گوډ باز د سوکانو او لغتو گذارونه پرې وکړل ، ترهغې چې بڼه پرې ستړي شول.

د هغه له خولې ځکيروي وتل دوى ته يې زارې کولې:

- خير دى ما ، مه وهئ ، هرڅه درسره واخلي ، ما پرېږدئ چې کور ته لاړ شم.

باز ورنږدې شو ، خوله يې خلاصه کړه:

- کور ته خو به خامخه ځي ، نه رښتيا ځي به نه ، وړل کېږي به.

تراب هغه ته اوويل:

- خیر دی ما پرېزدي کور کي مي مور راته په تمه ده.

باز وځنډل ، تري پورته شو.

د هغه جیبونه يي ولټول ، پنخوس درهم او اته زره افغانی يي له جيبه تري اوويستی،
تلیفون او نور هغه شيان چې د کور لپاره يي اخیستی وه ټول يي تري واخیستل.

باز له ډرایور څخه ټوپک واخیست ، د هغه په سر يي کېښود.

د تراب زني لړزه کوله، د بي وسه انسان په څېر يي له دوی څخه د خلاصون خیرات
غوښت ، له بدن يي دم دوک ختلی وو ، سترگی يي رډي راوتلي وي مخي ته يي مور
او کور تاویدل.

بيا يي اوویل:

- خیر دی ما پرېزدي چې کور ته لار شم.

باز گوتې ته زور ورکړ ، په هغه يي ډز وکړ ، تراب ولویده ، له سترگو يي غټ رانه
څاڅکي پر خړه ځمکه پرېوتل ، سترگو ته يي د مور څلور کاله پخوانی انځور تاویده
راتاویده ، وروستی ساه يي اوويسته. سترگی يي سره ورغلي

***

زمرک په اندېښنه کي وو ، تراب باید کورته وختي رسیدلی وای ، درې ساعته کېدل
چې هغه ته يي زنگ وهه خو تلیفون يي بند وو.

د کور ټول غړي ورخطا وه ، د تراب مور اودس وکړ په جاینماز پرېوته ، خدای تعالی
څخه يي د تراب سلامتیا غوښته.

د شپي نهه بجې وي ، د زمرک زړه بي صبره شو ، مور ته يي غږ کړ:

- بابو زه ځم ، ته مه خفه کپړه تراب ورور مي روغ رمت راوالم ، کېدای شي لاره کي يي
موټر خراب شوی وي ، زه به يي پوښتنه وکړم.

له کوره اووت ، د ولسوالی بازار ته لار ، هلته يي د کابل په اډه کي د خپل ورور
پوښتنه وکړه

ټول په دې خبره وه ، چې ورور يې په لاره کې د غلو له لورې وژل شوی خو چا هغه ته احوال نه شو ویلی ، زمرک پوه شو چې څه خبره شوي.

ټولو ته يې اوويل: د خدای په خاطر چې هرڅه شوي وي ماته اووايي ، په ورور مي څه شوي؟

يو کس رامخکې شو زمرک يې گوښه کړ ټوله خبره يې ورته وکړه ، شيبه وروسته د زمرک چيغو په بازار کې د غم شپيلی و غږوله ، د کليوالو موټر يې کرايه کړ ، د سيدکرم په لور زمرک او يوڅو نور کليوال ورسره روان شول، مور يې د زمانو په ورکيدو سره په اندېښنه کې وه شيبه په شيبه يې ژړل ، غوتی يې ترڅنگ ناسته وه ، هغې ته ويل:

- انا جاني ژاره مه کاکا او پلار به مي راشي.

شپه ناوخته وه خو د تراب او زمرک درک نه وو د شپې دولس بجې وې زمرک او کليوال يې سيدکرم ته ورسيدل د پېښې په ځای کې يوازې وينې پاتې وې د تراب جسد د پوستي پوليسو د ولسوالۍ روغتون ته انتقال کړی وو.

دوی روغتون ته ورغلل ، زمرک د تراب له سره ځادر لرې کړ هغه ژړل کليوالو تسليت ورکوه

کوم قومندان چې د تراب وژلو کې له باز سره يوځای وو ، زمرک ته يې د قاتلینو د نيولو ډاډ ورکوه.

سهار زمرک او کليوالو يې د تراب جسد واخيست د کور په لور روان شول د زمرک له سترگو په ټوله لاره اوښکې بهيدې.

کليوالو ورته ډاډ ورکوه ، هغه ويل: چې زه به بابو ته څه وایم! هغې ته ما اوويل چې تراب درته روغ رمت راولم ، په مخ يې د ځادر پيڅکه تېره کړه اوښکې يې پاکې کړې.

مور يې ټوله شپه په وينه او اندېښنه کې تېره کړې وه ، د زمانو د راتلو په تمه وه.

د ورځې نهه بجې وې ، د دوی په کور کې بروبډر جوړ شو ، د کلي بنځي د تراب جسد راوړلو څخه مخکې د دوی کورته ورغلي وې.

مور يې د بنځو په ورتلو سره ورخطا وه ، لاسونه يې ريډل ، خبرې يې ستوني کې بنديدې.

له بنځو يې همدا پوښتنه کوله: په تراب زوی می څه شوي! زوی می چپرته دی؟ هېڅ
بنځي دا جرات نشو کوی چې اصلي خبره ورته وکړي.

د کور ستره دروازه خلاصه شوه ، ماشومانو منډې کړې ، غږ يې کړ!

- هلی تراب يې راوړ!

د تراب تابوت يې د کور په دروازه د ننه کړ ، مور يې د تابوت او کت په لیدو چيغې
کړې ، دومره چيغې يې اووهلي چې د ټول کلي د سترو وړو له سترگو اوښکې وبهیدي
، چيغو يې د اسمان پرېښتي وژرولي د کلي مرغانو او بلبانو د غم سندرې زمزمه
کولي.

***

د تراب د مرگ کال پوره شوی وو.

زمرک انگر کي په زاړه کت ناست وو ، په فکرونو کي ډوب وو ، د کور دروازه ټک
ټک شوه ، هغه خولی په سر کړه ، ستړی غونتي د يالله په ويلو سره له خپل ځايه
جیگ شو ، د دروازي په لور روان شو ، غږ يې کړ! - څوک يې!

د دروازي له شا يو کس ځواب ورکړ:

- زه يم ، تورگل

زمرک دروازه خلاصه کړه ، له تورگل سره يې ستړې مشي وکړه ، هغه ته يې اوويل:

څه خبره ده تورگله ، څنگه دي پېښه راوکړه ؟

تورگل اوويل: زمرکه ، نن د اوبو وار ستا دی ، سباته د بر کلي اخترگل وار دی ، ما
ويل خبر دي کرم چې بيا ونه وايي.

هغه د تورگل په مت لاس کېښود ، شونډې يې و خوځېدې: ښه شوه تورگله ، چې راپه
ياد دي کړه ، کنه زما څخه خو خپل وار بيخي هېر وو.

تورگل اوويل: زه اوس ځم ، د غواو لپاره واښه راوړم ، ماته کوم خدمت وي امر کوه.

زمرک هغه ته اوويل: تورگله چپرته ځي! چای به دي څکلی وو بيا به تللی وي.

تورگل په خدا شو ، شونډې يې خلاصې کړې: زمرکه ، نن نه کپړې ، قرض دې وي کوم بل وخت.

زمرک کور ته د ننه شو په کت کې کپناست ، سوچونو او فکرونه په مخه کړ.

مور يې راغله ، ترڅنگ يې کپناسته: زمرکه زويه څه خبره ده خفه معلومېږي؟

هغه مور ته ورنږدې شو ، د هغې لاسونه يې ونيول:

- بابو يوه خبره ما ډېر ځوروي ، کله چې اسلام يو کار منع کړی وي ، موږ هغه کار ولې ترسره کوو؟

مور يې وخنډل هغه ته يې اوويل: ولې زويه موږ کوم داسې کار کړی چې زموږ دين منع کړی او موږ يې ترسره کوو؟

- بابو اسلام وايي، انسان مه وژنئ ، موږ يې وژنو.

بل انسان ته ضرر مه رسوئ موږ يې رسوو.

د بل چا حق مه خورئ ، موږ يې په کيسه کې نه يو.

وايي چې د بدل نکاح نشته موږ يې ترسره کوو.

په اسلام کې د خور لور په بدو کې ورکول حرام دي موږ يې ورکوو.

وايي چې هلک او انجلۍ دې په خپله خوبنه واده وکړي موږ د هغوی خوبنه په نظر کې نه نيسو.

اسلام ولور اخيستل حرام گرځولي موږ يې اخلو.

بابو دا نو څنگه مسلماني شوه؟

موږ بيا په کوم دليل جنت ته د تللو ادعا کوو؟

په کوم دليل له الله تعالی څخه د بني ورځې تمه لرو؟

مور يې غلې وه بيا يې هغه ته اوويل: زويه دا خبرې دې ولې وکړي؟

زمرک اوویل: بابو هسي زره مو رادک شو ، هغه ملک صيب ، د تراب خسر څو ورځي مخکي راغلی وو ، ويل يې د تراب د مړيني کال پوره شو ، تاسو بايد يوه پرېکړه وکړئ.

مور يې په ژاړه شوه له خولې يې د تراب زوی د مرگ دردونه اووتل: اخ ترابه زويه
اخ!

زمرک مور په غيږ کې ونيوه هغې ته يې اوويل
- ژاړه مه موري.

د دروازي ټک ټک شو ، زمرک پاڅيدو ورځی ، د جومات امام وو ، د ملا په ليدو حيران شو ، هغه ته يې اوويل: ملاصيب پخیر راغلي څنگه دي زموږ د خوارانو جونگري ته زړه وکړ؟

ملا وخنډل شونډې يې و خوځيدې: استغفرالله زمرکه دا ته څه وايي! زه خو هر وخت غواړم چې دلته راشم خو ستونزې زياتې دي ، نه اوزگارېږم ، زمرکه د دې لپاره راغلم چې هغه د تراب خسر نن جومات ته راغلی وو ، ويل يې چې زمرک ته ورشه ، او هغه موضوع باندې خبرې ورسره وکړه.

زمرک اوويل: اه ملک صيب ، تا څه اور اخیستی ، چې تراب ژوندي وو ، راکوله دي نه ، اوس دې بيا صبر نه کيږي.

هغه سور اسويلی اوويست

- سمه ده ملاصيب راځه چې څو حجرې ته هلته به وغږيږو

دواړه روان شول ، حجره کې يې د نيم ساعت لپاره سره مجلس وکړ ، وروسته پاڅيدل د زمرک شونډې و خوځيدې ، ملا ته يې اوويل: ملک صيب ته اووايه چې زه بيا په خپله درځم بل چاته به ضرورت نه وي چې راويي ليري.

ملا اوويل سمه ده زه به ورته اووايم ، هغه د جومات پر لور لاړ ، زمرک د زاړه کت په لوري روان شو.

کېناست خفه معلومیده ، مور ترې پوښتنه وکړه: زويه څه خبره ده ملاصيب څه ويل ؟

هغه وتوخل: بابو د تراب خسر راليرلی وو.

مور يې په ژاړه شوه ، زمرک ورنږدې شو هغې ته يې اوويل: مورې ژاړه مه ، کمزوري کېږې ، سينه دې هسې هم خرابه ده ، توڅې درجگيرې.

(د پښتنو په ډېريو سيمو کې دا رواج دی چې د مړه شوي کس کوژدن به د ياد کس له ورثاوو څخه کوم کس ځان ته په نکاح کوي پرېښودل او بل چاته ورکول يې بې غيرتي او شرم گڼل کېږي)

د ورور مرگ، غريبي او بې وسي او له بل طرفه هغه دوديز مجبوريت چې د خپل ورور کوژدن بايد ځان ته په نکاح کړي ، د زمرک ژوند له ستونزو سره مخ کړی وو ، که داسې يې نه وی کړي نو خلکو پيغورونه ورکول ، زمرک همداسې وکړل د تراب کوژدن يې ځان ته په نکاح کړه ، که څه هم د ده خوښه نه وه.

***

ورځې او شپې وتې ، له نوې مېرمنې سره د زمرک د واده کال پوره کيدو.

نيمه شپه وه مېرمنې يې غږ کړ: زمرکه زه ښه نه يم.

هغه زر پاڅيدو ، مور ته يې منډه کړه.

هغې ته يې غږ کړ: بابو ، وه بابو ! اينکور دې ناروغه ده ،

مور يې پاڅيده د هغې ترڅنګ ورغله ، شيبه وروسته يې زمرک ته اوويل:

- زويه د ماشوم زيږيدو وخت يې دی ، بايد ډاکټرې ته يې بوځو.

زمرک د واسکت له جيبه تلفون واخيست ترڅو د موټر واله ته زنگ اووهي ، انتن نه وو سيگنالونه قطع وه ، هغه ته ورپه ياد شوه ، چې پرون طالبانو مخابراتي ستنه په بمونو الوځولي ، خوله يې په قهر خلاصه کړه:

- لعنت خو دې ستاسو پردي جهاد شي.

مور يې ورته پام شو هغه ته يې اوويل:

- زويه څه خبره ده؟

زمرک سور اسويلی اوويست ، ځواب يې ورکړ:

- موري پرون طالبانو ستنه الوزولي شبکي کار نه کوي، غوښتل مي ډرايور ته تليفون وکړم ، خو نه کيږي.

غوټي او د هغي مور د زمرک د نوي مېرمني ترڅنگ ناستي وي ، څانگه هم راپاڅيده د هغوی ترڅنگ کېناسته.

زمرک څادر په مټ واچوه ، تېزه رڼايي يې له ځان سره واخيسته ، مور ته يې اوويل:
- زه بر کلي ته ځم ، چي يو موټر راپيدا کړم.

هغه په لاره تېز تېز قدمونه وهل ، يو کور ته يې غږ کړ ، د کور له منځه يوې زړې
بنځي اواز کړ:

- څوک يې؟

زمرک ځواب ورکړ زه يم ، زمرک ، اتل مي پکار وو. بنځي هغه ته اوويل:

- په اتل باندې څه کوي؟

هغه ځواب ورکړ:

- مېرمن مي ناروغه ده ، که موټر تر بازاره پوري راسره بوځي.

هغي اوويل: اتل په کور کي نشته.

زمرک له هغه ځايه روان شو ، يو بل کور ته ورغی له هغه کور څخه هم يوې بنځي
ځواب ورکړ زمرک ته يې اوويل:

دوه ورځي مخکي طالبانو د کلي يو موټر د شپي په بم والوزولو ، خاوند مي نشي
درسره تللی ، په خپله خو څوک د مرگ خولي ته نه ورځي.

هغه د يو څو نورو کورونو دروازي هم ټک ټک کړي ، خو هيچا موټر بولو ته ، زړه
ورسره بڼه نه کړ.

چا ورته ويل: چي لاره کي طالبانو ماینونه ځای پر ځای کړي ، چا ويل چي موټر او يا
د موټر خاوند په کور کي نشته ، هغه په ناهيلي سره روان شو.

کور ته لاړو ، مور يې اوويل:

- څنگه شو زمرکه زويه موټر دې راوست؟

زمرک د نه په بڼه سر و خوځوه وی ویل:

- د طالبانو له ډاره هیڅوک راسره نه ځي وايي لاره کې یې ماینونه بنځ کړي.

مور یې شونډې و خوځولې:

- الله خو دې طالبان په قهر اخته کړي ، له مور غریبو خلکو څه غواړي؟

زمرک ناهیلی ولاړ وو ، مېرمنې ته یې کتل د هغې وضعیت خراب وو. له درده یې چیغې وهلې ، د زمرک مور د هغې ترڅنګ ناسته وه ، د هغې لاسونه یې نیولې وه ، ویل یې صبر وکړه لورې هرڅه به تېر شي.

ټول له هغې څخه تاو وه ، چا خبرې نه کولې یوازې د ناروغې مېرمنې زگیروویو چوپتیا ماته کړې وه.

زمرک بهر له ځان سره یوازې د کت په څنډه ناست وو.

له کوتې یې د مور چیغې واوریدې:

- لورې! لورې!

زمرک ورخطا شو ، منډه یې کړه ، په مور یې غږ کړ:

- بابو څه خبره ده ، څه شوي؟

مور یې په ژرغوني غږ اوویل: زویه په لور مې څه کېږي ، باید یو کار وکړو چې هغه ډاکټرې ته بوځو.

هغه تاو راتاو شو ، لاره ترې ورکه وه ، له کوره اووت د سیمه ییزو پولیسو پوستې ته ورروان شو ، کله چې ورنږدې شو له هغې خوا د ټوپک بلوت اووهل شو ،

د درېش غږ یې واورید ، زمرک ځای پر ځای ودرید.

یو کس ورته نږدې شو ، د ټوپک خوله یې د ده په طرف نیولې وه ، په هغه یې غږ کړ:

- لاسونه دې پورته کړه ، څوک یې ، او دلته په دې وخت کې څه کوي؟

زمرک ځواب ورکړ:

- زمرک يم ، په کور کې مريضې لرم تاسو ته راغلم ، چې له ماسره مرسته وکړئ.

د پوستې له منځه يو بل کس غږ کړ:

- ملگریه مور ډاکټران نه يو ، ډاکټر ته ورشه!

زمرک اوويل: زه پوهېږم چې تاسو ډاکټران نه يې خو موټر ته ضرورت لرم.

هغه يې پوستې ته د ننه کړ ، هلته يې ټوله خبره ورته وکړه ، شيبه وروسته د سپينې رنجري گروپونه ولږيدل

څلور تنه عسکر بډۍ ته وختل ، يو کس د موټر ستيرنگ ته کېناست ، زمرک د ډرايور ترڅنگ مخکې سيټ ته وختو.

هغه کور ته ورسيد ، منډه يې کړه ، مور ته يې غږ کړ:

- بابو زه راغلم ، هلی رايي چې خو!

کوټي ته د ننه شو ټولو ژړل ، زمرک په حيراني سره دوی ته کتل پوښتنه يې وکړه:

- بابو ولي ژاړی؟ رايي چې خو کنه!

مور يې هغه ته اوويل:

- هغه مړه شوه

زمرک اوويل: څه! هغه مړه شوه!؟

ديوال ته يې تکیه اووهله ، شيبه په همغه ځای کې ولاړ وو ، وروسته هغې ته ورنږدې شو د مېرمنې سترگې يې پټې وې ، حرکت يې نه کوه ، ساه يې ورکه وه ، بيا يې ماشوم ته وکتل هغه هم بې حرکته وو.

د هغه له سترگو اوښکې توی شوې.

د هغې ترڅنگ خاموش ناست وو ، ټولو ژړل ، د موټر رېنگ شو ، زمرک اوښکې په لستونې پاکې کړې ، پاڅيده له کوره بهر شو د پوليسو ترڅنگ ورغی.

پوليسو هغه ته اوويل:

- زمرکه څه خبره شوې! رايي کنه.

زمرک اوویل:

- مېرمن مي مړه شوه.

پوليس هک پک ودریدل ټولو اوویل:

- انا الله وانا اليه راجعون

يو کس رامخکي شو د زمرک په مټ يي لاس کېښود ، هغه ته يي اوویل:

- زمرکه مه خفه کېږه د الله تعالی امر به همداسي وو.

د موټر له بادی څخه عسکر غږ کړ:

- قومندان صيب بايد چي لار شو هلته ملگري يوازي دي هغوی ته بايد ورشو.

دوی ټول موټر ته وختل د موټر لايټونه ولگيدل او روان شول.

له کوره د ژړا اوازونه پورته کيدل، زمرک بڼه شيبه د دروازي مخي ته ناست وو له ځان سره يي وژړل ، بيا يي اوښکي پاکي کړې ، کور ته دننه شو ، کوټي ته ورغی ټولو ته يي اوویل:

- ژاړئ مه ، پاڅپړئ کور پاک کړئ ، نور کارونه سمبال کړئ

زه ځم چي د مېرمنې پلارگانی مي راخبره کړم.

***

د اوړي ټکنده گرمي وه زمرک له ښاره راغی اوجود يي لوند خيشت وو خولو يي په ځان کي وچ ځای نه وو پرېښی ، ايمل خان منډه کړه د زمرک په لاس کي د الف ب سپپاره وه د هغه له لاسه يي واخيسته ، ژر يي د سپپارې ورقي واپړولي ، ځانگي ته ورغی هغې ته يي اوویل: خورې پلار مي ماته سپپاره اديه کړه.

ايمل خان د کلي په جومات کي سبک شروع کړ.

د څيرکتيا او تکړه توب صفتونه يي په ټول کلي کي کيدل ، زمرک خپل زوی ته خوشحال وو ، هغه ته يي لوی ارمانونه لرل ، غوښتل يي چي زوی يي ډاکټر شي.

هغه پټو ته د ويالي پاکولو لپاره تللی وو ، کورته د ننه شو په لاس کې يې لور او بېلچه وه ، لور يې د ديوال په سوري کې خورند کړ ، بېلچه يې د کاله په کونج کې ودروله ، پښې او د پرتوگ خولې يې په خټو ککړې وې ، په انگر کې يې يو خوا بل خوا وکتل ، څوک نه وه غږ يې کړ!

- غوتې لورې! له غږ سره سم توخي ونيوو.

غوتې له کوتې راووته ، د پلار مخې ته ودریده ، هغه ته يې اوويل:

- بابا راغلم څه دې ويل ؟

زمرک هغې ته اوويل:

- لورې اوبه راوړه چې پښې مو په خټو ککړې دي.

غوتې سترگې لاندې وغږولې د هغه پښو ته يې وکتل پوښتنه يې وکړه:

- بابا دا ولې؟

هغه ځواب ورکړ:

- لورې د پټو وياله له خاورو ډکه شوې وه هغه مو پاکوله.

غوتې اوبه راوړې ، زمرک پښې اومينځلې ، په برنډه کې هوار غولي باندي کېناست

ايمل خان ، څانگه د زمرک مېرمن او مور يې له کوتې راووتل ، ټول يوځای په غولي ناست وو ، زمرک ايمل خان ته اوويل:

- زويه جومات ته تللی وې؟

- هو بابا تللی ووم.

- افرين زويه تکړه شه چې قران شريف دې ختم کړ بنايسته موټر درته اخلم

ايمل خان موسکې شو هغه ته يې اوويل:

- بابا جامي به هم راته اخلي.

زمرک موسکی شو: سمه ده زویه درته اخلم یی ، د ایمل خان په ویبنتانو کی یی گوتی و هلی هغه ته یی اوویل: زویه یوه ورځ به ډاکټر یی د مور په لاس به دی د فشار ماشین ایبسی وی.

ټولو وخنډل د ایمل خان مور له خندا وروسته خفه معلومیده ، زمرک هغی ته پام شو خو څه یی ونه ویل

وروسته چی یوازی شول له هغی څخه یی د خفگان پوښتنه وکړه.

هغی زمرک ته اوویل:

- ستا ارمان دی چی ایمل خان سبق اووایی او ډاکټر شي خو زه ډارپرم ، چی غریبی ستا دغه ارمان نیمگری نه کری.

هغی به هر وخت زمرک ته د غریبی یادونه کوله او ویل به یی چی تعلیم پیسو ته ضرورت لری د پیسو لپاره یی د غوتی د واده کولو خبره هغه ته کوله خو زمرک یی مخالفت کوه او ویل به یی ولور اخیستل حرام دی زه یی نه اخلم.

زمرک د پولی پر سر ناست وو د مېرمنی خبری یی په ذهن کی تاویدی ، هغه له ځان سره اوویل ولور حرام دی ، نو زه یی څنگه واخلم؟! له ځایه جیگ شو روان شو په لاره یی همدا سوچونه کول، بیا یی پرېکړه وکړه چی اوس به د غوتی ولور واخلم ، کله چی وسی(شتمن) شوم بېرته به یی غوتی ته ورکړم.

غوتی د شپاړسو کلونو وه خلک یی کله کله مرکي ته راتلل خو زمرک د غوتی لپاره باسواده، هوبنیار او دینداره هلک غوښتو ، شتمنه کورنی هم اړینه وه ځکه د ایمل خان د تعلیم لپاره باید زمرک په لور ولور واده کری وای ، زمرک غوتی د کلي یوی شتمنی کورنی ته په اته لکه افغانی ورکړه ، د واده موده یی کال وروسته وټاکله او پیسی به یی د همدې کال په موده کی ورکولې ، هغه د لور لپاره د بڼی کورنی په موندلو او د زوی د تعلیم لپاره د پیسو په پیداکیدلو خوښ وو

***

د زمرک مور ناروغه شوه ، ورځ تر بلی کمزوری کیده. هغه د مور لپاره اندېښمن وو ، هره ورځ یی د کلي ډاکټر ته بوتله ، گټه یی نه کوله څو ځلی یی د ولسوالی روغتون

ته بوتله خو کومه نتیجه يي ورنه کره یوخوا غریبي بل خوا د مور رنځ او درد ، زمرک سخت ځورولو ، هغه مجبور شو چې د مور تداوی لپاره د غوتی له خسرگانی څخه پیسې واخلي د غوتی خسرگانی ورته په لومړي ځل پنځوس زره افغانی ورکړي ، زمرک په پیسو د کور لپاره لږ څه خوراکي توکي واخیستل او په پاتې پیسو يي مور خوست ولایت ته د تداوی لپاره بوتله ،

کور يي ایمل خان ته پرېښود ، چې دې وخت کې د پنځو کالو شوی وو.

دوی هلته دوه ورځې تېرې کړې ، مور يي ډاکټر ته بوتله کله چې ډاکټر ته ننوتل ، کاریکر وټوخل ډاکټر هغه ته وکتل ، کاریکر ډاکټر ته اشاره وکړه ، چې د لرې دي.

یعني له لرې ځای څخه راغلي ، (ځیني ډاکټران د پیسو لپاره داسې کار کوي کله چې پوه شي مریض يي د لرې سیمې دی بیا نو ورته بڼه پریمانه درمل ورکوي) ډاکټر د کاریکر په اشاره پوه شو ، د زمرک مور ته يي د پنځلس زره افغانیو نسخه ورکړه ، شل ورځې وروسته يي بیا اوغوښته.

دوی کور ته راغلل ، مور يي شل ورځې درمل اوخوره خو فرق يي ونشو ، درد يي ورځ تر بلې زیاتیده زمرک بیا د غوتی خسرگانی څخه د پیسو غوښتنه وکړه هغوی ورته څلوېښت زره افغانی ورکړي ، همغه ډاکټر ته ورغلل ، زمرک ډاکټر ته د مور درد د زیاتیدو اوویل.

ډاکټر په غوسه شو ، د تمثیل پانه يي خلاصه کړه. زمرک ته يي اوویل:

- کومه نسخه چې ما درکړې وه ، هغه مو په مور سمه نه ده خوړلي نو درد به يي څنگه ارام شي؟

زمرک اوویل: ډاکټر صیب کوم ډول چې تاسو راته ویلي وه همغه ډول ما په خپلو لاسونو مورته دوا ورکوله

ډاکټر پلاستیک ته لاس کړ یو پاکت گولی يي راواخیستي د هغه مخې ته يي ونیوي.

- دا مو څنگه ورکولي؟

زمرک اوویل: ورځ کې یوه گولی.

ډاکټر وخنډل: گوره کنه زه دروغ نه وایم ، دا ورځ کې دوه گولی دي تاسو یو ورکړي.

هغه فکر یووړ له ځانه سره يي اوویل:

- کیدایشی ډاکټر سمه خبره کوي.

ډاکټر ورته دا ځلي ډېر معاینات وکړل ، درمل يې هم بڼه ډېر ورکړل ، کله چې زمرک د حساب پوښتنه وکړه.

د حساب مسوول هغه ته د شل زره پنځه سوه اتيا افغانیو اوویل ، هغه حیران شو حسابدار ته يې اوویل: دومره پیسې د څه شي شوي؟!؟

حسابدار هغه ته د معایناتو نومونه اخیستل:

- پلانکی ټیسټ دومره قیمت لري ، پلانکی دومره ، پلانکی درمل دومره ، پلانکی دومره ، حساب يې ورته پوره کړ.

هغه مجبور شو چې ورسره ويې مني ، جیب ته يې لاس کړ پیسې يې ورکړې ، حسابدار اوویل:

- اتيا افغانی دي ستا لپاره تخفیف وي.

زمرک طرخه خندا وکړه روان شو.

دوی هلته د لږ پاتي کېدلو وروسته کورته راغلل

***

منی وو د خزان سپیره بادونو د ونو نازکې پانې غورځولي ، بزگاران په پټيو کې د حاصلاتو په راټولولو مصروف وو ، ایمل خان له خپل پلار سره د پټيو په کارونو کې مرسته کوله ، دوی هم د نورو بزگرانو په شان پټيو کې مصروف وه.

ایمل پام شو چې څانگه په منډه د دوی خواته روانه ده. پلار ته يې اوویل:

- بابا څانگه راغله.

زمرک وکتل څانگه د دوی په لور روانه وه ، کله چې ورسیده نو له ستړیا يې غږ بند بند کیده:

- بابا بابو ، بابو!

زمرک هغې ته اوویل:

- لوري څه خبره ده سم اووايه ، بابو ما غواړي؟

ځانگې بيا خوله خلاصه کړه په تتوي لهجه يې اوویل: بابو ته مې دردونه زيات شوي ، له درده چيغې وهي. زمرک زر د کور په لور روان شو ، گړندي گامونه يې اخيستل ، کله چې کور ته ورسيدو ، مور يې په بدحال وه ، د کلي ډاکټر ته يې بوتله هغه ورته د ولسوالۍ روغتون ته د تللو اوویل ، هلته يې بوتله ، روغتون کې يې د درد پيچکاري ورکړه ، لږ ارامه شوه ، شيبه وروسته يې دردونه بيا راپورته شول ، د روغتون ډاکټرانو زمرک ته مشوره ورکړه ، چې مور دې پيښاور ته د تداوی لپاره بوځه ، هغه پرېکړه وکړه چې مور پيښور ته بوځي.

پيښور ته يې د تللو اراده وکړه ، خو له پټيو څخه د حاصلاتو راټولولو وخت وو ، او بل خوا له ده سره پيسې نه وې ، مجبور وو چې مور بوځي ، د غوټې له خسرگاني يې بيا پيسې وغوښتې ، هغوی هم ، نه ورته ونه ويلې ، يو لک افغانۍ يې ورکړې ، پټي يې مزدورانو ته په مزدوری ورکړل چې هغوی يې ورته راټول کړي.

زمرک مېرمن او مور يې د پيښور په لور روان شول. لومړی کابل بيا ننګرهار ته لاړل ترڅو ويزه ولگوي او د تورخم له لارې پيښور ته لاړ شي ، په لاره کې يې د مور وضعیت نور هم خراب شو.

جلال اباد ته ورسيدل ، د قونسلگرۍ په مخ کې بنکته شول ، هغه په قطار کې ودریده ، د خلکو بروبډار ، د پوليسو له لوري د بنځو سره ناوړه چلند ، د کميشنکرانو گرم تجارت او د مور دردونو هغه مجبور کړ چې له قطار څخه بېرته بيرون شي.

د انتظار پر ځای يې کميشنکرانو ته پيسې ورکړې ترڅو ژر ويزه ورته ولگوي ، د دريو کسانو د ويزې اخيستو لپاره يې شل زره افغانۍ ورکړې ، ورځ يې جلال اباد کې تېره کړه ، بيا د پيښور په لور روان شول ، پيښور ته په رسيدو سره ډاکټر ته ورغلل ، تېرې د درملو نسخې چې مور يې خوړلې وې ټولې يې ډاکټر ته وښودلې ډاکټر يې د مور معاینات له سره وکړل ، له معایناتو وروسته ډاکټر زمرک او غوښت هغه ته يې اوویل:

- تاسو مو مور ته سخت او بې ځايه درمل زيات ورکړي حالت يې ځکه دومره خراب شوی ، او بله دا چې مور دې بايد عمليات شي.

زمرک د ډاکټر په دوهمه خبره پوه نه شو ډاکټر ته يې اوويل:

- ډاکټر صيب دا عمليات چيشی دي؟

ډاکټر وخنډل هغه ته يې اوويل: افریشن يادوم

هغه د دې خبرې په اوریدو سره حيران شو ويې ويل:

- د کوم خای افریشن ډاکټر صيب؟

ډاکټر هغه ته اوويل:

- د مور د زړه ولونه دې بند دي که افریشن نه شي ستونزه يې نوره هم ډيرپړي ، او دغه افریشن خطرناک هم دی پنځوس فیصده يې د مرگ وپړه هم شته.

زمرک غلی وو

ډاکټر هغه ته اوويل:

- ته مشوره وکړه او د روغتون د عملياتو بخش له مدير سره بيا پري وغږېږه.

هغه باندي اووت ، له ډېر فکر کولو څخه وروسته يې له خان سره اوويل:

- بله لار نشته بايد چې د مور افریشن وکړم.

د عملياتو مسول کس ته ورغی ، خبرې يې سره وکړې ، مسول کس د عملياتو لگښت په اړه زمرک ته اوويل:

- بناغليبه په افریشن باندي څلور لکه کلداری مصرف راځي. د زمرک رنگ ژپړ واوښت په مخ کې يې وينه نه وه ، پښې يې په خان پورې ټولې کړې په حيرانی سره يې اوويل:

څلور لکه کلداری!؟

مسول کس ځواب ورکړ:

هو صيب همدومره مصرف درباندي راځي.

زمرک اوويل:

سمه ده زه بيا راحم له خايه پورته شو.

د غوتی خسرگانی ته یې زنگ اووه د مور د عملیات کیدو یې ورته اوویل ، د هغوی
ځواب منفي وو ، د څلور لکه کلدارو پیداکیدل ورته ستونزمن وو.

هغه ناهیلی وو ، باندې اووت جومات ته لار ، اودس یې وکړ د لمونځ څخه وروسته په
جومات کې ناست وو. سوچونو او فکرونو په مخه کړی وو.

موبایل ته یې زنگ راغی ، د غوتی له خسرگانی څخه وو ، ځواب یې ورکړ
هغه ته یې اوویل:

- زمرکه پیسې مو له بل چا څخه په قرض او غوښتې په دوه ورځو کې به یې درته
ولېرو.

د زمرک سترگې وځلیدې ، له خدایه یې شکر اوویست.

دوه ورځې یې د پیسو لپاره انتظار وکړ ، پیسې یې تر لاسه کړې د مور عملیاتو لپاره
یې وخت واخیست.

مور یې د عملیاتو لپاره کوتې ته د ننه کړه ، هغه اودس وکړ خدای تعالی ته په سجده
شو له هغه څخه یې د مور شفاء او سلامتیا غوښته ، پس له اوږده عملیاتو ، ډاکټر د
زمرک مخې ته ورغی ، هغه ته یې د مور د بریالیو عملیاتو اوویل ، زمرک ودریده له
سترگو یې اوښکې توی شوي ، ډاکټر یې په غېږ کې ونیو له خدایه یې شکر اوویست.
څو ورځې یې پېښور کې تېرې کړې ، مور یې له پخوا ښه شوي وه.

ډاکټرانو له روغتون څخه روخصت کړل ، دوی د کور په لور روان شول زمرک په
جیب کې پیسې وشمیرلې ، له څلورلکه کلدارو او یو لک افغانیو څخه پنځلس زره
افغانی او اته زره کلدارې ورسره پاتې وې ،

کور ته راغلل

د کلي خلک او د غوتی خسرگانی یې د مور پوښتنې ته ورغلل ، د غوتی خسرگانی له
موقع نه په استفادې سره زمرک د واده د بندوبست خبره وریاده کړه ، هغه ورسره
اومنله خو د واده لپاره یې باید چې غوتی ته شیان اخیستی وای ، د غوتی خسرگانی
پوهیده چې له زمرک سره پیسې نشته ، کومې پیسې یې چې په دوی پاتې وې هغه یې
هم ورکړې ، چې د واده لپاره تیاری پرې وکړي.

زمرک پتو ته لار ، د توت ونې لاندې سيوري ته يې پناه يوره ، غلی ناست وو ،
فکرونو په مخه کړی وو.

غوښتل يې چې د غوتی په پیسو د ایمل خان تعلیم وکړي ، خو ډېرې پیسې يې د مور په
ناروغی باندې مصرف شوي ، او کومې چې پاتې وې هغه يې د غوتی د واده لپاره
ساتلي وې.

همدا سوچونه او فکرونه يې کول ، یو کس له ورايه پرې غږ کړ ، زمرکه څنگه دي
توت ته ډډه وهلي او داسې خپه خپه ناست يې ؟

زمرک پورته شو ويي خندل:

نه تورگله خفه نه يم هسي ماته پوښتنه پيداشوه د هغې په فکر کې ووم. تورگل
موسکی شو هغه ته يې اوويل : زمرکه دا څنگه پوښتنه ده چې ته يې دومره د فکر په
سمندر کې ډوب کړی يې؟؟

- تورگله هسي ما فکر کوه کوم کار چې موږ غواړو هغه نه کيږي بلکې کوم کار چې
موږ نه غواړو هغه پيښيږي ، چې دا ولي!؟

- زمرکه ته غواړې چې تقدير بدل کړي!؟

- انعوذبالله تورگله دا څه وايي ، تقدير خو د هر انسان لپاره د نړي پيداکيدو څخه
مخکې ليکل شوی نو زه يې څنگه بدلولى شم!؟

تورگل په خدا شو هغه ته يې اوويل: گوره زمرکه ښه پوهيږي چې موږ ته هرڅه
پيښيږي ، هغه مخکې له مخکې زموږ په تقدير کې ليکل شوي دي ، نو بيا ولي موږ
وځورويو؟ موږ به د ژوند لپاره هڅه کوو خو ځور هېڅکله نه ، ځکه چې موږ په تقدير
ايمان لرو او په دې ايمان لرو چې انسان ته هر پيښيدونکی خير او شر د الله تعالى له
لوري دی.

زمرک هغه ته کتل شونډې يې وڅوځيدې: واه تورگله واه له تانه خو سم ملا
جوړشوی.

- زمرکه ته هم ښه وايي خو اوس راځه چې بېرته بزگان شو ، دواړو وخنډل ، له
ځايه پاڅيدل ، روان شول.

***

د ژمي موسم وو ، د غره په غزیدلو درو کي د ډزو اوازونو د خاموشي موسم ته تکان ورکوه.

بنکاريانو د بنکار لپاره خپلي مرمی ساتلي ، د ژمي په ارامه، يخ او له وزگارتيا ډک موسم کي يي د توپک له خولي ايستلي. وحشي ژوي د ځنگلونو په وهلو سره کم شوي وه، مشرانو به ويل:

- پخوا وختو کي غرونه په ځنگلونو پوښل شوي وه له پرانگانو ، بيزوگانو ، ليوانو ، هوسيو او الوتونکو مرغانو ډک وه ، خو کله چي روسانو په افغانستان يرغل وکړ له هغه وخت راهيسي د ځنگلونو وهل شروع شول او دغه ژوي هم په ورکيدو شول.

د خټينو کورونو له سره د بخاريو تور دود پورته کيده. کلی ارام وو ، د واورې غټ پوڅکي وريدل ، د غرونو سرونه په ورپڅو کي پټ وه ، د ځنگل ځناورو په خپلو اوازونو سره د کلي چوپتيا له منځه وړه.

د زمرد د کور يوه کوټه څڅيدله ، له کاکډل(ختي ورکولو) څخه يي بام پاتي شوي وو ، هغه بام ته وختو په سوري ځای يي خاوره هواره کړه ، څڅيدل يي لږ څه ودریدل ، کومو ځايونو به چي څاڅيدل شروع کړل څانگي به هغه ځای ته لوبښي کېښود.

د ژمي لنډې ورځې او اوږدې شپې يو په بل پسې اوختي ، د زمرد په مور باندي د ناروغی موجونه بيا په اهتزاز راغلي وه.

زمرد پخپله هم سختي توخي نيولی وو ، مور يي هغه ته ډوډي(د چرسو بوتی) په اوبو کي جوش کړي.

زمرد ته يي يووړي ، هغه ته يي اوويل:

- زويه دا مي درته جوش کړي ويي څښه توخي به دي ارامه شي.

د زمرد له سترگو اوښکي روانې شوې ، له ځان سره يي اوويل: رښتيا هم چي مور د الله ج ستر نعمت دی.

د هغي لاسونه يي ونيول:

- بابو زه ښه يم په ما څه نه کيږي ، خو زه ستا په اړه اندېښمن يم ، که په تا څه وشول زه ژوند نه شم کولی.

مور يې د هغه په سر لاس کېښود ، شونډې يې وڅوځيدې:

- زمرکه زويه چې ته راته ښه شي ، زه به په خپله جوړه شم.

څانگه ورغله د دوی ترڅنگ کېناسته ، زمرک د ډوډو جوش کړې اوبه پورته کړې ،
په سر يې واړولې ويې څښلې.

مازيگر وو د مور وضعیت يې ډېر خراب وو ، هغې خپلو لمسيو ايمل خان او څانگې ته
ويل:

- زما ترڅنگ کينئ چېرته مه ځئ.

زمرک د باندي اوتی وو ، د مور ترڅنگ ورغی ، ورسره کېناست مور يې هغه ته
اوويل: زمرکه زويه په لمسيانو مي ډېر پام کوه ، وهي به يې نه که ودې وهل زه مي
خپل حق درته نه بڅېنم.

زمرک وخنډل: سمه ده بابو ستا خبره زه کله په ځمکه غورځوم.

د ورځې اخيري سلگۍ وي ، لمر خپل نيم خان د غره ترشاه پټ کړی وو.

هرڅوک د خپلو کورونو په لور روان وو ، څانگې چرگې راټولې کړې کوټکۍ ته يې د
ننه کړې د کوټکۍ په ور پسي يې پرده وغورځوله د پاسه يې غټه تيره پرې کېښوده.

د ماښام له لمانځه څخه وروسته زمرک کور ته راستون شو ، مور يې وکتله وضعیت
يې خراب وو ، د سبا په تمه وو ، ترڅو مور يې ډاکټر ته بوځي ، يو خوا شپه بل خوا
د ژمي يخ وو د موټرو تلل پکې ناشوني وه.

هغه په يو لټ بل لټ اوښتو ، خوب نه ورتلو د سبا راتلو ته بي صبره وو ، جيگ شو د
مور کټ ته ورغلو ، ارامه وه ، د هغې په ليدو يې شکر اوويسته.

لږ څه يې زړه ارام شو ، د شپې اخره برخه کې يې سترگې سره ورغلي ویده شو.

سهار د ملا په اذان سره زمرک پاڅيدو ، لومړی د مور خواته ورغی ، هغه ارامه په
خپل ځای پرته وه ، هغه غوښتل چې غږ پرې وکړي ، د لمانځه لپاره يې پاڅوي ،
بېرته وگرځېد ، له ځان سره يې اوويل: بابو ښه ویده ده ، لږ به يې پرېږدم چې ارام
وکړي ، کله چې له جومات څخه راغلم بيا به يې پاڅوم.

د جومات پر لور روان شو ، ناڅاپه يې زړه کې اندېښنه پيدا شوه ، چې بابو خو هيڅ
څوځيري نه ، چې دا ولي!؟

هغې ته ورنږدې شو ، مور يې ساه نه باسله ، غږ يې پرې وکړ:

- بابو! بابو!

هغې ځواب نه ورکوه ، روح يې له تن څخه وتلی وو. زمرک چيغې کړې!

- بابو له ما څخه مه څه زه له تا پرته ژوند نه شم کوی ، هغه ژرل بيا د تورگل د تقدير خبره ورياه شوه او بڼکې يې په لستوني پاکې کړې له ځايه پاڅيده ، د هغه په چيغو سره څانگه ، ايمل خان او د هغوی مور راپاڅيدل ، هغوی هم په ژړا پيل وکړ.

زمرک ته ځان په دې ملامت بڼکاریده ، چې ما بايد بابو پرون ډاکټر ته بوولي وای ، خو ده به بيا له ځان سره اوويل چې نه دا هرڅه په تقدير کې ليکل شوي دي ، زه ملامت نه يم

شيبه وروسته د جومات ملامام او د کلي خلک د زمرک کور ته ورغلل ، ملا او نورو مشرانو هغه ته ډاډگيرنه ورکوله. هغه ته يې ويل مرگ حق دی مور او تاسو يې بايد اومنو.

زمرک خپله مور خاورو ته وسپارله، په هغې يې قبر جوړ کړ ، خلک ترې کورونو ته روان شول.

***

د ژمي وروستی سلگۍ وې ، کوچيانو ډلې ډلې رمې د سړک په پراته پراخه سينه د ختيځ په لور بوولي.

د پسرلي پيل وو ، د غرونو په لمنو شين پرش غوریده، ايمل خان د اوو کالو شوی وو ، زمرک هغه د کلي په منځني بڼوونځي کې داخل کړ ، يو څه موده وروسته د ايمل بڼوونکي نواب شاه سره مخ شو ، وار له مخه يې زمرک ته د هغه د استعداد په اړه اوويل. بڼوونکی له ايمل خان څخه خوشحاله وو هغه ويل: - ايمل په بڼوونځي کې ډېر لايق او ذهين زده کوونکی دی.

د بڼوونځي لومړی کال يې پای ته ورسیده ، ايمل په لومړي ټولگي کې لوستل او ليکل زده کړل.

وخت خپله د یادښتونو کتابچه ډکوله او مخ پر وړاندې روان وو ، وروسته یې نه کتل هغه له پلار سره د پټو په کارونو کې مرسته کوله،
د دوی ژوند هم مخ په بڼه کېدو وو.

د روژې اته ویشتمه وه ، ایمل خان له پلار څخه د اختر لپاره کالي او بوتان ، ځانګې بڼګري او نکریزې غوښتې. زمرک مجبور شو ، چې د دواړو غوښتنې پوره کړي.

د ولسوالۍ بازار ته لاړ ، له ځان سره یې پنځه زره افغانۍ واخیستې ، د اختر شپې ورځې وې ، هرڅه ډېر قیمتته وه، د عادي ورځو په پرتله دوه برابره قیمتته شوې وه ، لومړې یې وړانګې او ایمل ته کالي، بڼګري ، نکریزې او بوتان واخیستل ، بیا یې د کور لپاره ټول شیان واخیستل ، په جیب کې ورسره شپيته افغانۍ پاتې شوې ، له ځان سره یې اوویل: توبه خدایه دا څه کفر دی ، نوره نړۍ کې دې ورځو کې توکي ارزانیږي دلته بیا خبره برعکس ده.

د شیانو پڼده یې شاته واچوله د ماسپښین لمانځه وخت وو ، د جومات پر لور روان شو د ایمل خان او وړانګې کالي او نوره پڼده هم ورسره وه. جومات ته ننوتو ، اودس یې وکړ.

جمعي ته یو څو دقې پاتې وې ، یو سړی جومات ته ننوت گوډه پڼه یې وهله ، بادامي سترګې یې په رانجه توري کړې وې ، لاس کې یې توره کڅوره وه ، د جومات منځ ته لاړو ، د متي ترڅنګ کېناست کڅوره یې هملته کېښوده.

د جمعي وخت وو امام د لمانځه لپاره ودریده ، تکبیر اوویل شو ، سړی په اخيري قطار کې ودرېد ، ټولو د تکبیر لپاره لاسونه پورته کړل ، هغه له جومات څخه اووتو کڅوره یې هملته پرېښوده.

امام له ولسوالین وروسته سورة نسا دغه ایت تلاوت کړ.

وَمَنْ يَفْتُلْ مُؤْمِنًا مَّتَعَمَدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خُلْدًا فِيهَا وَعَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعْنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا.

(ژباړه: پاتې شو هغه څوک کوم چې ، مؤمن په قصدي ډول اووژني، او دی د هغه له ایمان څخه خبر وي نو د هغه سزا دوزخ دی ، چې په هغه کېني به د تل لپاره استوګن وي، پر هغه د الله غضب او لعنت دی او الله د هغه لپاره لوی عذاب تیار کړیدی)

کله چې امام د رکوع لپاره تیتیده ، د لمونځ کونکو په منځ کې ناڅاپي درز شو ، د بڼار له ټولو ونو مرغی پورته شوی ، په ټول بڼار کې وخشتناک غږ خپور شو ، د جومات دیوالونه په وینو سره شول ، د چت سپین رنگ د سوزیدلو غوښو ټوټو او وینو په سور رنگ بدل کړ.

چيغې فریادونه پورته کیدل ، ځینو د تشهد کلیمه تیروله او غږونه یې د تل لپاره چوپ کیدل ، د جومات په یوه کونج کې زگیروې پورته کیده ، یو کس په لرژندا غږ دا الفاظ ویل:

- وړانګې ، ایمله ما اوبښئ ، ستاسو کالي مي درنه وړل - وړانګې ایمله ما اوبښئ! ما اوبښئ!

ځکیروې د زمرک وو وړانګه، ایمل خان او مېرمن یې سترگو ته تاویدل ، د دیوال ترڅنګ پروت وو ، جامې یې په وینو سرې وې ، وروستی ساه یې اوویسته ، سترګې یې سره ورغلي او د ابدې دنیا پرلور لار ، په جومات کې چيغې او فریادونه وه ، ټول بڼار د امبولانسونو اوزونو د غم په نغو کې زنگوه ، وخشتناک غږ په ټول بڼار او د بڼار په گاوند کې وېره خپره کړې وه ، چاودنه دومره زوروره وه چې د کلي ماشومانو ته یې د یتیم کیدو او بڼڅو ته یې د کونډیتوب زیری وار له مخکې رسولی وو. باروتو په جومات کې دنګې ځوانی رانسکورې کړې ، سپین مخې مېرمنې یې بې اسرې کړې ، او د عزت ټیکری یې ورڅخه د کونډیتوب په سپیره باد یووړ.

د دوی په کلي کې ویر او ماتم وو. دېرو د کورنۍ غړي له لاسه ورکړي وه ، چاته تر دې دمه پوره معلومات نه وه چې هغوی ژوندي دي که مړه!

د ایمل خان او څانګې مور اندېښمنه وه.

په انګر کې یوخوا بل خوا تاویدله ، د کور دروازی ته هرځلي ورتله ، ایمل خان ته یې غږ کړ:

- زویه!

ایمل خان د هغې ترڅنګ راغی:

- موري څه دي ويل ؟

مور یې هغه ته اوویل:

- باندي دروازي سره کپنه کله دي چې پلار راغی ماته اووايه

هغه اوويل:

- سمه ده موري خو پلار به مي ماته کالي اخیستي وي؟

مور يي هغه په غېر کي ونيو:

- هو زويه ، ولي به يي نه وي درته اخیستي!

ايمل د دروازي په لوري منډه کړه د پلار په تمه کپناست

څانگه به هم کله کله دروازي ته ورتله ، د خپل پلار د راتلو په تمه وه ، ايمل خان ته يي غږ کړ:

ايمله بابا مي نه بڼکاري ؟

هغه ځواب ورکړ:

- نه تراوسه خو نه بڼکاري ، ايمل خان هغه لارڅارله چې پلار به يي هر وخت کورته پرې راتلو.

د ولسوالي په روغتون کي اته څلوېښت د مرو جسدونه وه ، ډېر تپيان هم دغه روغتون ته وړل شوي وه ، ځيني سخت تپيان مرکزي روغتونونو ته ليردول شوي وه ، د ټولو مړيو جسدونه له پيژندگلوۍ څخه وروسته د هغوی کورنيو ته ورکول کيدل.

مازيگر وخت وو د ايمل خان دوی کلي ته نوولس جسدونه يووړل شول ، لومړی يي د کلي په عيدگاه کي کپنودل ، بيا يي جسدونه د هغوی کورونو ته د وړلو لپاره اوچت کړل.

ايمل خان وکتل گڼ شمېر خلک د دوی کور په لور روان وه ، منډه يي کړه مور ته يي غږ کړ:

موري زموږ د کور په طرف ډېر خلک راروان دي!

د مور زړه يي دربه شروع کړه ، هغه يي په غېر کي ونيو.

ځنډ وروسته د دوی په کور جنازه دننه شوه

د انگړ په منځ کي يي کپنوده ، د کت لاندي خړو خاورو باندي د وينو څاڅکي بهيدل.

د ايمل خان مور له سره ټيکری سپيري سيلی يور

د کت په لیدو بی هوشه شوه ، ایمل خان او خانگه د کت سرته ودریدل د پلار په لیدو
بي ، چیغو ټول کلی وژاړوه

د جومات ملامام ، ایمل خان په غیږ کی ونیو ، د ملا له سترگو او بڼکی روانی وی

هغه له خان سره ویل: په دی ډارپروم چې د خانگی او ایمل خان چیغی د الله تعالی د
خفگان او قهر سبب نه شی ، او د دی دنیا په انسانانو کانی راگوزار نه کری ،

دغه مغروره انسانان د دنیا پرمخ د لږ واک او پیسو لاسته راوړلو لپاره داسی کارونه
کوی چې د اسمان پر بڼتی هم وژړوی.

د کور په دیوالونو ناستو توتکو د غم نغمی غږولی.

د زمرک کت د جنازی لپاره پورته شو د دیوالونو پرسر ناستی مرغی والوتی کت بی له
کوره بهر کر د هدیری پر لور بی یووړ.

جنگه د او بڼکو نه مووشرمپیره

لږ خو مو چپرته په قراره پر پرده

***

د زمرک د مرگ کال پوره شوی وو ، ایمل خان خانگه او مور بی د کاله په منخ کی
یوازی اوسیدل ، د شپی پرمهال بی دروازی ته غتی تیزی اېښودی.

د کلی خلکو اوله کی له دوی سره مرسته کوله ، زکات او صدقه به بی دوی ته وروره
، خو دغه مرستی ورخ تر بلی کمیدی ، تر کاله پورې دوی د خلکو په مرستو گذاره
کوله وروسته بی روزی ورو په ورو تنگیده.

ایمل خان د اتو کالونو شوی وو له خان سره بی د کار کولو پر پکیره وکړه ، هغه په دی
نه پوهیده چې کوم ډول کار وکړی چې د کور لپاره پیسی وگتی.

مازیگر بی د قدری کتاب واخیست ، جومات ته د درس ویلو لپاره لار ، هلته له یو بل
هلک سره کښاست ، خپل منخ کی بی کیسی کولی هلک په جیب لاس د ننه کر له جیبه

يې لاس د باندې اووت ، دواړو سره وخنډل د هلک جامې څو ځايه گنډل شوې وي ،
ايمل خان له هغه څخه پوښتنه وکړه:

- اباسينه دې ورځو کې ليدل کېږي نه چېرته يې؟

هغه ځواب ورکړ:

- ايمل خان بازار ته ځم هلته کار کوم.

هغه بيا ترې پوښتنه وکړه څه ډول کار ؟

اباسين هغه ته اوويل بوتان رنگوم.

د ايمل خان په څيره کې مسکا خواره شوه ، له ځان سره يې اوويل:

- زه هم يو ځای کې کينم بوتان به رنگوم ، د بوتانو رنگولو لپاره بورس او رنگ پکار
وو ، هغه مورته ورغی غږ يې کړ: موري! هغې ځواب ورکړ: - زويه اوويه

ايمل اوويل:

- موري کور کې بورس او رنگ شته؟

مور په حيراني سره هغه ته وکتل:

- زويه بورس او رنگ باندې څه کوي ؟ مور څو کله کور کې رنگ نه دی کړی نو
بورس او رنگ به له کومه شي!

ايمل خان هغې ته مخامخ ودرید موسکې شو:

- موري هغه بورس رنگ نه يادوم د بوتانو بورس رنگ يادوم.

مور يې د هغه پښو ته وکتل ، پلاستیک څپلی يې په پښو وي ، هغه ته يې اوويل:

- زويه دغه څپلی نه رنگ کېږي زه به يې درته اومينځم بيا به بيخي نوې شي

د ايمل خان شونډې و خوځيدې:

- نه موري زه پرې دا نه رنگوم ، غواړم چې کار وکړم ، هغه د بر کور واله اباسين ،
چې پلار يې زما له بابا سره يوځای په جومات کې شهيد شوی وو ، هغه په بازار کې د
خلکو بوتان رنگوي ، کور ته پيسې گټي.

د مور له سترگو يې اوبنکي رواني شوي ، هغه يې په غېږ کې ونيو ، د زمړک هغه خبره ورپه ياد شوه ، چې ويل به يې ايمل خان زوی به مو يوه ورځ ډاکټر وي او ستا په لاس به يې د فشار ماشين ايښی وي ، هغې له ايمل خان څخه ټينگ لاسونه تاو کړي وه ، ژړل يې.

ايمل خان سپين لاسونه د هغې په مخ تېر کړل:

- موري مه ژاره هرڅه به سم شي.

ايمل خان کور لټ په لټ ولټوه ، يو زور بورس يې پيدا کړ خو رنگ يې پيدانکړ ، ډېر خفه وو د برنډۍ په ژۍ باندې ناست وو ، د رنگ پيدايدو په فکر کې وو ، د کور صندوقونه يې ولټول په صندوق کې يې يوه گرده طلايي رنگه اوسپنه پيدا کړه ، هغه يې واخيسته ورته يې وکتل ، په يو مخ يې انځور کښل شوی وو په بل مخ يې انگليسي توري ليکل شوي وه ، ايمل خان هغه جيب ته واچوله له ځان سره يې اوويل:

- دا به خرڅ کړم په روپيو به يې رنگ واخلم.

د بنوونځي بکس يې واخيست ، کتابونه يې ترې لرې کړل ، بورس او د کيناستو لپاره يې جاينماز واخيست په بکس کې يې واچول ، سهار شپږ بجې وي ، بکس يې شاته وتړه ، له مور څخه يې روخصت واخيست د بناړ پر لور روان شو.

يو دوکان ته لاړ ، له جيبه يې اوسپنه راواخيسته دوکاندار ته يې وروړاندې کړه د اوسپنې په ليدو د دوکاندار سترگې رډې وختې ، د ايمل خان په څنگ کې يو بل کس ولاړ وو

بادامي سترگې يې په رانجه توري کړې وې ، گرگتو اوږده (تاو رتاو) ويښتان يې درلودل پلن بېر لاسونه يې وه.

هغه د اوسپنې په ليدلو سره سترگې وځليدې ژر يې په ايمل خان غږ کړ! وراره ته دلته څه کوي! او دا اوسپنه دې څنگه راوړې؟ له لاسه يې ونيو ترڅو له دوکان څخه د باندې اوځي ، دوکاندار يې مخې ته ودرید په غوسه يې اوويل:

- گوره دا زما دوکان دی ته نه شي کولی چې زما ګاک له ماڅخه بوځي.

سړي دوکاندار له غاړې څخه ونيو په قهر يې ورغبرګه کړه ، گوره دوکانداره ستا به ګاک وي خو زما وراره دی اوسپنه يې له کوره پټ راوړي ، ته دې خوله سمه خوروه خپل حد دې وپيژنه.

ایمل خان دواړو ته رډې رډې کتل ، دی هم دې ته هیران وو ، چې اوسپنه کې څه خبره ده ؟ چې دوکاندار پرې دومره ټینګار کوي.

هغه اوسپنه جیب ته واچوله له ځان سره یې فکر وکړ چې دې اوسپنه کې خامخه څه خبره شته ، چې دوکاندار او سړي سره پرې نیولې ، کوم کس چې هغه ته یې وراره ویلې ، لومړی ځل یې وو چې ورسره مخ کېږي.

دوکاندار دوی ته لاره ورکړه ، سړی ګوډ ګوډ روان شو ایمل خان یې له لاسه ونيو دواړه باندي اووتل ، ایمل خان له سړي پوښتنه وکړه:

- زه دې ولې د دې خرڅولو ته پرېښودم؟

سړي هغه ته اوویل:

وراره ستا نوم څه دی؟

هغه ځواب ورکړ: ایمل خان ، او ستا نوم څه دی؟

سړي اوویل: باز

هغه موسکې شو خوله یې وڅوځیده:

- باز څومره بڼه نوم دی.

باز ایمل خان ته مخامخ کېناست:

- بڼه ایمل خانه دا اووايه چې دا اوسپنه د چا ده ؟

هغه ځواب ورکړ: د پلار مې.

- پلار دې چېرته دی ؟

- هغه کال مخکې مړ شو

- ولې ؟

- هغه جومات کې چې چاودنه وشوه هغه کې زما پلار هم وو.

د باز رنګ ژېړ واوښت توڅی ونيوو ، ایمل خان هغه ته اوویل: څه وشول؟

هغه اوويل: کومه خبره نه ده وراره هسي سينه مي لږه خرابه ده نو ځکه ټوخيږم ، بيا يي پوښتنه وکړه:

- کور او کورنۍ مو چيرته دي؟

ايمل خان ځواب ورکړ: کور مو متورخ کلي کې دی ، کور کې يوازې يوه خور او مور لرم.

- ښه نو دا اوسپنه دي ولي خرڅوله؟

هغه يوه شيبه غلې وو ، بيا يي شونډې خلاصې کړې

- باز کاکا دا څو ورځې کېږي کور کې د خورلو لپاره هيڅ شی نه لرو ، مخکې به د کلي خلکو زکات او صدقه موږ ته راکوله ، خو اوس يي څوک نه راوړي.

باز بيا پوښتنه وکړه: خپل او خپلوان نه لري؟

ايمل خان اوويل: زما د مور ورونه پاکستان کې دي ، دا څوکاله کېږي خبر ترې نه لرو ، او يوه خور مې بله هم وه هغه واده شوې ده ، پخوا يي کندوز ته کډه کړې ، بيا چې کله په کندوز طالبانو حمله وکړه ، د دوی په کور بمبارۍ شوی وو ، وروسته زما پلار ورغلی وو ، خو کور کې يي څوک نه وه پيدا کړي ، له هغې ورځې راهيسې مې خور ورکه ده ، خبر نه يو چې وژل شوې که له هغه ځايه يي کوم بل ځايه ته کډه کړي.

دواړه د لږ وخت لپاره غلې وه ، ايمل خان په خپلو خبرو سره چوپتيا ماته کړه:

کاکا ما غوښتل چې د اوسپنې په پيسو د بوتانو رنگ واخلم ، ترڅو ښار کې کار وکړم ، بوتان رنگ کړم ، او کور ته پيسې يوسم.

باز هغه ته اوويل:

- وراره ته اندېښنه مه کوه ، دا ماته راکړه زه تاته ډېرې پيسې درکوم کور ته شيان او د بوتانو لپاره رنگ پرې واخله.

ايمل خان يوه شيبه غلې وو له ځان سره يي اوويل چې اوسپنه قيمتي ده ځکه خو يي دا له ما غواړي.

هغه ته يي اوويل:

باز کاکا زه اوسپنه نه خرڅوم کور ته يي وړم.

د سړي مخ سور شو په غوسه يې اوويل: ولي لږ مخکې دې دوکان ته د خرڅولو لپاره وړې وه اوس وايې چې نه يې خرڅوم!

ایمل خان غلی وو زړه نه زړه وو

باز هغه ته اوويل:

- هله دا ماته راکړه زه درته پیسې درکوم

اوسپنه يې لاس کې تينگه نيولې وه ، هغه ته يې اوويل:

نه باز کاکا دا ما له کوره پټه راوړې ، مور مي نه ده خبره تاته يې نه شم درکولی.

سړي شاوخوا وکتل خلک وو دوکاندار هم د ديوال ترڅنگ ولاړ وو ، دوی يې څارل.

باز وخنډل:

- سمه ده وراړه مه يې راکوه خو کور ته يې يوسه چې بل چاته يې ورنه کړي.

باز جيب ته لاس کړ ، سليز افغانی نوټ يې له جيبه راوويست هغه ته يې ورکړي.

شونډې يې وخوځيدې:

ایمل زويه دا سل افغانی واخله او اوسپنه درسره وساته چې ورکه يې نه کړي!

ایمل خان د پیسو په لیدو سره خوشحاله شو ، له هغه څخه يې کلکه غېږه تاو کړه ، باز د ایمل خان جيب ته کتل خو موقع ورته نه پیداکیده.

دواړه دوکان ته لاړل دوه ډوله رنگ يې واخيست سور او تور.

باز هغه د جومات ترڅنگ د يو دوکان مخې ته کينوه ، دوکاندار ته يې غږ کړ:

سورگله په هلک پام کوه ، چې څوک يې درنه ونه ځوروي

ایمل خان ته يې اوويل: ته به هره ورځ همدلته کېنې بل ځای کې دې خلک ځوروي ، دلته به سورگل دوکاندار درباندي پام کوي او گوره بڼه اوسپنه چاته وربنکاره نه کړي ځان سره يې کورته يوسه.

ایمل خان اوويل: سمه ده کاکا ورم يې.

باز پاڅیده ، دوسمال یې له غاړې تاو کړ ، هغه ته یې اوویل:

- زه سبا بیا راځم ته به همدلته ناست وي ، سمه ده؟

- سمه ده کاکا زه همدلته راځم.

سړی ګوډ ګوډ روان شو ، ایمل خان په خپل ځای کېناست.

مازیګر شو د لمر سترګه په ټیټیدو وه ، ایمل اتیا افغانی تر مازیګره ګټلې وې ، سل افغانی نورې ورسره وې د موټرو هډې ته لار ډرایور ته یې اوویل:

- ماما ډاله کې څو روپۍ کرایه ده؟

ډرایور: شل افغانی.

ایمل خان ولاړ وو:

- ماما شل افغانی ډېرې دي لس افغانی درکړم؟

ډرایور وخنډل: سمه ده زویه لس افغانی راکړه ډالۍ کې کېنه چې څو.

ایمل خان ډالۍ ته وختو ، ډرایور کیلي تاوه کړه د موټر له سلنګسره تور لوګی اووتو ، ټایرونو حرکت شروع کړ

هغه کورته ورسیدو ، مور او خور یې د نغري ترڅنګ ناستې وې ، ډېګ یې پرې ایښی وو ایمل خان سلام واچوه ، د مور ترڅنګ ورغی هغې ته یې اوویل:

- مورې پوهیږې نن ما څو روپۍ وګټلې؟

له جیبه یې پیسې راوویستې ، مورې یوسل اويا افغانی دي.

د مور له سترګو یې اوبنکې روانې شوې. ایمل خان د باز او دوکاندار کیسه هغې ته وکړه ، مور یې اوسپنه ترې واخیسته هغه ته یې اوویل:

- زویه دادې ولې وړې وه؟ دا دي د نیکه مډال دي د داودخان حکومت هغه ته ورکړی وو ، په پلار دي چې څومره سختي هم راتله نو دا یې نه راخیستو.

هغه اوویل: مورې زه نه پوهیدم ما ویل چې هسې اوسپنه ده بڼه شو چې باز راغی کنه نو ماڅو په دوکاندار خرڅوله.

مور يې پاڅيده مډال يې په سپين رنگي صندوق کې کښنود

ايمل خان د نغري ترڅنگ ناست وو ، د غوښني بوی يې حس کړ ، شونډې يې
وخوځيدې:

- مورې له بخار څخه د غوښني بوی راځي

- هو زويه غوښنه ده

ايمل خان په حيراني اوويل:

- مورې غوښنه له کومه شوه؟

څانگي هغه ته اوويل:

- وروره غوښنه د ملک اڅک دین کشر زوی راوړه ويل يې چې ورور پسي مو خيرات
کړی ، هغه چې تېر کال زما پلار سره يوځای جومات کې شهيد شو.

ايمل خان اوويل: زه چې لوی شوم پلار پسي به هرکال خيرات کوم.

مور يې په ژړا شوه ، دواړه يې په غيږ کې ونيول.

ايمل خان او څانگه د بخار ترڅنگ ناست وه ، مور يې انگر کې پلاستيکونه ټولول
ترڅو يې اور پسي کړي. څانگي هغه ته اوويل: وروره مور به مو وږي وي ما او تا
کمه غوښنه راځلو هغې ته ډېره ورکوه سمه ده!؟

ايمل خان له جيبه پيسي رايستلې وې ، څوځلي يې وشميرلې.

څانگي گگرو ويښتانو کې گوتې وهلي له بخار څخه يې سترگې نه اړولي ، ناڅاپي درز
شو د کوتي له کرکيو څرې دورې ووتې ، مور يې چيغه کړه: ايمله! څانگي!

منډه يې کړه کوټه تورو لوگيو نيولي وه مور يې وکتل د غوښني بخار الوتې وو ، څانگي
ژړل په سرو اوبو سوځيدلې وه ، ژر يې مور ته منډه کړه ايمل خان هم په اوبو
سوځيدلې وو ، کوټه ټوله غورو نيولي وه

بخار کې هيڅ هم نه وو پاتې ، د کوتي په غولي باندي د غوښني څو ټوټې پراتې وې ،
مور يې هغه ټولې کړې په اوبو يې اومينځلې ، بيا يې ډېک ته واچولې اوبه يې ورسره
گډې کړې ، بنوروا يې ترې جوړه کړه.

***

سهار اووه بجي وي ايمل خان بکسه شاته واچوله ، د بنار په لور روان شو مور يي ترشاه پسي غږ کړ:

- زويه زما خبرې دي له غوږو څخه ونه باسي په ځان دي پام کوه

ايمل خان هغي ته اوويل: سمه ده موري

سرک ته ورسيد د سراچه موټر په ډاله کې سپور شو. موټر څو ځايه د سپرلي لپاره ودرید ، له ځنډ وروسته موټروان د بنار په گڼه گونډه کې غږ کړ:

- راورسيدو!!!

ټول بنکته شول.

ايمل خان هم له موټر بنکته شو ، پخوانی ځای ته لاړ

ماسپښين شو د لمانځه وخت وو خلک جومات ته تلل

ايمل خان يو ډډ غږ واوريد.

- ايمله زويه زه راغلم.

هغه سترگې وريپورته کړې، باز وو گوډ گوډ راروان وو ، هغه ته يي ستري مشي ورکړه ، باز د هغه په څنگ کې کپناست.

باز وتوخل: وراره هغه اوسپنه دي يووره؟

ايمل خان اوويل: هو کاکا مور ته مي ورکړه هغي صندوق کې کپنوده.

- هغه يي کوم ډول صندوق کې کپنوده ؟

ايمل خان د خبرې په اوريدو حيران شو ، خوله يي خلاصه کړه : څه؟

باز وخنډل: مطلب مي دا وو چې د صندوق رنگ کوم ډول وو ؟

ایمل هغه ته اوویل: دا پوښتنه دې ولی وکړه؟

باز اوویل: ایمله زویه هغه اوسپنه له ځینو رنگونو سره حساسیت لري ، مطلب چې ځیني رنگونه ورته تاوان لري خرابوي یی.

ایمل خان اوویل:

- کاکا مور کور کې دوه صندوقونه لرو یو څر رنگ لري بل سپین هغه اوسپنه می مور په سپین صندوق کې کېښوده.

- باز کاکا سپین رنگ خو تاوان نه لري؟

باز په برېښو لاس تېر کړ: نه نه سپین رنگ هیڅ تاوان نه لري همغه صندوق کې یی پرېږده.

باز پورته شو هغه ته یی اوویل: گوره کومې خبرې چې ما او تا دلته کوو ته یی باید هیچاته هم ونه کړی.

ایمل د هو په بڼه سر اوخوځوه.

سړی روان شو ایمل خان ته یی سل روپۍ ونيولې ، هغه ترې واخیستی باز اوویل چاته مه وایه چې پیسې ما درکړي داسې اووایه چې گټلې می دي.

مازیگر شو ایمل خان ټول شیان بکس ته واچول کورته یی د تلو تیاری نیوه د هدې په لور روان شو.

په لاره کې د سړک پر سر سپین ځنځیر پروت وو ، هغه ورتیت شو په لاس کې یی واخیست ، نوی وو له چا لویدلی وو ، ایمل خان هغه جیب ته واچوه ، روان شو.

موټر ته وختو ډرایور نارې وهلی:

- هلی یو کس ، متورخ ته یو کس!

له لري یو سړی گوډ گوډ راروان وو ډرایور ته یی غږ کړ - زه ځم!

د موټر دروازه خلاصه شوه سړی موټر ته وختو ، شاته سیټ کې کېناست ایمل هغه ولیدو ، باز وو له ډالې یی پرې غږ کړ!

- باز کاکا ته! ، ته زموږ کلي ته د څه لپاره ځی؟

باز اوویل: ایمله زویه هلته می یو ملگری دی زوی ته یی کوزدن کری هغه د پودی دعوت راگری.

موتر روان شو تایرونه یی په سرعت سره تاویدل، ډرایور رادیو ونیوه ، یوه چینل کی خبرونه وه هغه یی بدله کړه ، بله یی وروله ، هغی کی د نغمی سندرې لږیدلی وه ، هغه یی هم بدله کړه ، بله رادیو کی د سولې په اړه د شنونکو ترمنځ بحث وو ، یوه شیبه یی پرېښود ، بېرته یی دوهم سټیشن ته څپې بدلې کړې ، د نغمی سندرې یی پرېښوده له ځنډ وروسته یو کس غږ کړ:

- استاده همدلته برېک شه!

موتر ودرید سړي موټروان ته پنځوس افغانی ورکړی.

موتر بیا حرکت وکړ ، د ایمل خان کور راوړسید هغه غږ کړ: زه همدلته کوزپرم!

باز هم ورسره ښکته شو ، خپله او د ایمل خان کرایه یی ډرایور ته ورکړه.

ایمل خان هغه ته اوویل:

- باز کاکا ته چېرته ځی؟ باز د بر کلي په طرف گوته ونیوله.

ایمل خان له هغه څخه خدای په امانی واخیسته. باز تر هغی ولاړ وو چې ایمل خان د کور په دروازه د ننه شو.

څانگه ناسته وه هغه پرې سلام واچوه هغی د سلام ځواب ورکړ.

ایمل خان پوښتنه وکړه: خوری مور مو چېرته ده؟

څانگي اوویل: د گاوندیانو کره تللی.

- د څه لپاره؟

- د گل ختو لور ناروغه وه د هغی پوښتنی ته ورغلی ده.

ایمل خان هغی ته یی اوویل خوری پوهیږی ما څه درته راوړی!؟

- نه ، نه پوهیږم ، څه دی راوړی؟

هغه جیب ته لاس کړ ، له جیبه یی ځنځیر راووېست ، هغی ته یی اوویل دا می لاره کی پیداکړ له چا لویدلی وو.

ځانگي ځنځير واخيست په غاړه کې يې واچوه.

شيبه اووته ، مور يې کور ته راغله.

دوی مور ته ستړي مه شي اووي.

مور سره يې لاس کې کڅوړه وه ايمل خان پوښتنه وکړه: - مورې دا څه دي؟

هغې اوويل: گل ختو دې خداي له غمونو ساتي له باغ څخه يې راته مني وشکولي هغه مي ترې راوړي.

او ويل يې چې سبا کورته درځم.

رڼا په تياره کيدو وه.

درې واړه له دسترخوان تاو شول ، دودۍ يې اوخوړه له لمانځه وروسته هرڅوک خپلو ځايونو ته د اوده کيدو لپاره پاڅيدل.

د شپې نيمايي برخه وه ، د غره په درو کې د ژويو اوزونو د شپې له خاموشي سره ساز غږوه ، د کلي سپيو غيل.

ځانگه، ايمل خان او مور يې په درانه خوب ويده وه.

درب شو د کاله له ديواله يو کس لاندې توپ کړ ، په انگر کې يې گوډه پښه وهله د کوټې په لور روان شو په لاس کې يې چاره وه.

د کوټې دروازه يې خلاصه کړه ، د ننه شو ، د ځانگې په خوله يې دوسمال کېښود ، هغې پښې رپولې مور يې راويښه شوه ، چيغه يې کړه: څوک يې!؟

له ځايه نيمه پاڅيدلې وه ، د چاقو گذار پرې وشو همغه ځای کې بېرته اوغورځيده.

زگيروي يې کول بيا يې سينه کې د چاقو گذار وشو زگيروي يې خاموش شول. ايمل خان خپل لټ بدل کړ سترگې يې وغړولې ، په سړي يې سترگې ولږيدې ، په هغه يې غږ کړ:

- ته !؟

سړي د چاقو گذار وکړ ايمل خان ځای په ځای خاموش شو ، هغه ژر په شا قدمونه واخيستل ، د چاقو له سره سړي ونيو په ځمکه څاڅکي کول.

هغه يوې بلي کوتي ته لار ، سپين صندوق يې خلاص کړ ويې لټوه ، يوه ژپره طلايي اوسپنه يې ترې واخيسته جيب ته يې واچوله.

له کوره اووت د شپي په اخره برخه کې خاموشه خاموشي شوه ، په جومات کې اذان وشو ، د کوچيانو رمي د لويديځ په لور روانې وې ، خاوندانو يې د ډريه اچه په ويلو سره د سهار خاموشي ماته کړې وه.

لمر د غرونو په لمنو د ژپر ټيکري په څپر خوار وار پروت وو ، د ورځې لس بجې وې ايمل خان او مور يې په خپلو ځايونو پراته وه ، د مور له بستره يې وينو لاره جوړه کړې وه ، د گاوندیانو بڼخه راغله ، د کور دروازه يې ټک ټک کړه چا ځواب نه ورکوه.

د انگړ دروازه يې زور کړه ، خلاصه وه ، کور ته د ننه شوه غږ يې کړ:

- د ايمل خان مورې! غږ مي اوري؟ گل ختو يم.

کور کې چوپه چوپتيا وه بيا يې غږ کړ:

څانگې! وه څانگې! د کوتي پر لور يې قدمونه واخيستل دروازه يې خلاصه کړه ، کوټه کې د وينو بوی وو هغه د وينو په ليدو وډاره شوه ، چيغه يې کړه!

- د ايمل خان مورې پاڅپړه! ايمل خان ته وروراندې شوه

- ايمل خانه، ايمل خانه!

ايمل خان د لاس گوتي اوخوځولي ، بڼخې منډه کړه د خپل کور سړي يې خبر کړل ، د کلي امام بڼخې او سړي د دوی کور ته ورغلل ، ملا بڼخې ته ورنږدې شو د لاس رگونه يې وکتل ساه يې نه ويسته ، هغه مړه شوې وه ، کليوالو ته يې اوويل: بڼخه مړه شوې. بيا يې ايمل خان وکتو غږ يې کړ: هلئ دا ژوندی دی. يوځوان منډه کړه موټر يې کورته د ننه کړ ، هغه يې ورپورته کړ د ايمل خان مور بڼخو تياره کړه ، کفن يې ورته تاو کړل

ټولو څانگه لټوله خو څانگه ورکه وه ، بڼخو د کور په هره کوټه کې ولټوله د څانگې درک نه کيده.

پېښې ټول کليوال اندېښمن کړی وو هرچا سره دا پوښتنه وه چې دا کار به چا او ولې کړی وي؟!؟

ایمل خان لس ورځې وروسته سترګې وغړولې ، مخې ته یې ډاکټر ولاړ وو ، د هغه شونډې وښوریدې:

- زه چپرته یم ؟ مور او خور مې چپرته دي ؟

ډاکټر یې په سر لاس تېر کړ:

- ارام اوسه زویه ، مور او خور دې همدلته دي لږ وروسته به راشي.

د ایمل خان ذهن ته د هغه شپې پېښه وریاد شوه ، چیغه یې کړه! موري، خوري!

ډاکټر هغه ته اوویل: زویه مور او خور دې راځي ارام اوسه.

لږ وروسته د جنایې پېښو څیړونکي روغتون ته راغی د هغه ترڅنګ کپناست ، له هغه یې پوښتنه وکړه: ایمل خان زویه څنګه یې؟

ایمل خان غلی وو څه یې نه ویل ، څارنوال د هغه لاس ونيو بیا یې پوښتنه وکړه:

- زویه په هغه شپه څه وشوه ؟

ایمل خان ویریدلی وو ، له سترګو یې اوبنګې بهیدې

شونډې یې خلاصې شوې ، څوځلې یې اوویل:

- باز ، ګوډ باز!

څارنوال پوښتنه وکړه: زویه ګوډ باز څوک دی ؟

- ګوډ باز قاتل دی هغه زما مور اووژله.

څارنوال بله پوښتنه وکړه: زویه څنګه یې اووژله؟

ایمل خان هغه ته اوویل: په هغه شپه باز زموږ کور ته راغلی وو ، زما مور یې په چاره اووهله ، کله چې ما هغه ولید نو زه یې هم په چاره اووهلم ، په ژړا شو سلګو ونيوو ، څارنوال د هغه په سر لاس تېر کړ هغه ته یې اوویل: سمه ده زویه ژاړه مه یوه شیبه غلی وو بیا یې پوښتنه وکړه:

بڼه تا باز مخکې پېژندو؟

ایمل خان هغه ته د باز پیژندلو ټول جریان اوویل.

وروسته يې د سورگل خبره ورته وکړه ، چې هغه دوکاندار سورگل د باز ملگری دی او د هغه دوکان يې ورته وښود.

څارنوال له ځايه پاڅیده د باز نیولو امر يې وکړ.

پولیسو هغه ځایونه ولټول ، چېرته چې باز گرځیده خو پیدایي نه کړ ، وروسته يې سورگل ونيو څارنوال سورگل ته مخامخ کیناست ، له هغه څخه يې پوښتنه وکړه: - ته باز له کومه پیژني ؟

سورگل اوویل:

باز ، باز څوک دی؟ زه يې نه پیژنم.

څارنوال مېز په لاس اووهه ، په غوسه شو هغه ته يې اوویل: گوره سورگله ستا غونتي خلک زه ډېر ښه پیژنم دروغ مه وایه ، که دې هرڅه راته صفا صفا ونه ویل نو بیا زه پوهیږم چې څنگه دې په خبرو راولم او بله دا چې قضیه درته جوړوم ، چې ته له باز سره په هر جرم کې شریک يې.

سورگل وډار شو ، هغه اوویل: څارنوال صیب یوه ورځ زما دوکان ته باز راغلی وو ، نور ملگری هم ورسره وه دې وخت کې دوکان ته د ښاروالی مامورین راغلل زما دوکان جواز نه درلودو ، د بندولو امر يې وکړ ، باز د دوی په وړاندې ودرید ، هغوی ته يې اوویل ، چې تاسو دوکان نه شی بندولی ، دا دوکان زما دی ، یو چاته يې زنگ اووهه شیبه وروسته د ښاروالی مامور ته زنگ راغی ، تلفون کې وغږیدو کله چې تلفون قطع شو نو باز ته يې اوویل: - ښاغلیه ما تاسو نه پیژندی ، له هغه څخه يې بڅښنه او غوښتنه ، د ښاروالی کارکونکي زما له دوکانه اووتل په دې سره باز زما ملگری شو هره ورځ به دوکان ته راتلو.

څارنوال پوښتنه وکړه باز چېرته اوسیري؟

سورگل غلی وو.

څارنوال مېز د قلم په څوکه اووهه ، پوښتنه يې بیا تکرار کړه.

سورگل د باز اوسیدو ځای په اړه معلومات ورکړل

پولیسو د هغه د نیولو لپاره عملیات پیل کړل د باز ځای يې پیداکړ.

د هغه له كوره تاو شول ، باز تلويزيون ته ناست وو په تلويزيون كي د امپرخان (سكربت سوپر هيرو فلم) لږيدلى وو ، هغه ورته خير خير كتل.

د باز ساتونكو غږ كړ: قومندان صيب پوليس!

هغه زر له خپله خايه پاڅيد ، د ريموت بټن يي اووه تلويزيون يي خاموش كړ ، په كړكي كي يي وكتل د كور مخي ته يي پنځه رنجري ولاړي وي.

په خپلو ساتونكو يي غږ كړ: گورئ ډزې ونه كړئ ، ځانونه تسليم كړئ!

كسانو يي هغه ته اوويل:

- په جيني څه وكړو؟

باز جيني ته وكتل ، هغه يي په څوكي كي كينولي وه. لاسونه او پښي يي تړلي وي.

هغه ژر منډه كړه دوسمال يي راواخيست ، د ځانگي په خوله يي كېښود هغه بي هوشه شوه.

باز خپلو كسانو ته امر وكړ: جيني لاندي زېرزميني ته يوسئ هلته يي داسي پته كړئ ، چي شيطان يي هم درنه ونه گوري.

هغه د پوليسو مخي ته ورغى هغوى ته يي اوويل:

امر صيب دلته د څه لپاره راغلي يي!؟

پوليس اوويل: موږ ته ستا د نيولو امر شوى بايد موږ سره خوزي ته لاړ شي.

باز وځنډل

بيا يي اوويل: قومندان صيب ، نه رښتيا امر صيب ، ما څه كړي په كوم جرم زه بايد خوزي ته لاړ شم ؟

پوليس اوويل: د دې پوښتني ځواب به خوزي كي ترلاسه كړي.

د پوليسو مشر خپلو عسكرو ته امر وكړ:

كور تلاشي كړئ ، هرځاى اوگورئ!

باز وروړاندي شو ، هغه ته يي اوويل:

امر صيب تاسو زما کور نه شئ تلاشې کولئ!

پوليس وخنډل ، هغه ته يې اوويل: موږ له چا اجازه نه غواړو ، کور به تلاشي کوو ، که ستا زړه بڼه وي يا بد ، موږ ته امر شوی او ته بايد قانون ته درناوی ولري.

باز وخنډل هغه ته يې اوويل: يوه شيبه !زه اوس اوگورم چې ته څنگه په ما قانون پلی کوي

ژر يې تليفون راواخيست ، غوږ ته يې نږدې کړ يو چا سره يې خبرې شروع کړې:

بلي قومندان صيب ، څنگه يې؟

په تليفون کې يې په زوره وخنډل:

نه قومندان صيب ، خو يو کوچنی مشکل وو ، عسکر راغلي ، غواړي چې زما کور تلاشي کړي او وايي چې زه بايد حوزې ته ورسره لاړ شم.

له هغې خوا ډډ غږ راغی ، باز ته يې اوويل: ته ورکړه تليفون! چې دا څوک دی؟

باز تليفون د پوليسو امر ته ورکړ.

امر تليفون غوږ ته نږدې کړ:

- بلي څوک يې ؟

له هغې خوا پرې غږ شو: قومندان ذکي.

د امر رنگ سور شو ، ژر يې اوويل:

قومندان صيب څنگه يې؟ امر کوئ ، څه خدمت وکړو ؟

قومندان ذکي هغه ته اوويل: د باز کور تلاشي نه کړئ او هغه حوزې ته يونسئ!

د پوليسو امر ژر په عسکرو غږ کړ:

- د کور تلاشي مه کوئ

- تليفون کې يې اوويل سمه ده قومندان صيب په سترگو ، نور څه خدمت وي؟

تلیفون قطع شو باز ته یې ورکړ ، هغه خپلو پولیسو ته امر وکړ: سره راټول شئ حرکت کوو!

باز وخنډل ، پولیس ته یې اوویل: څنگه دا د قانون په کومه ماده کې شته چې په یو تلیفون دې عملیات کنسل شي؟ گوره بڼه د باز په مخکې د قانون خبرې مه کوه ، زما په وړاندې قانون مانوون انتن نه ورکوی.

او که موږ سره چای څکئ بیا نو راځی ، باز میلمانو ته د سترگو په منځ کې ځای ورکوي

د پولیسو امر هغه ته وکتل ، شونډې یې وڅوځیدې ، هغه ته یې اوویل: له مانه خو د یو ځاین په لاس وژغورل شوې له خدایه به دې څوک ژغوري ، په هغه ورځ چې ټول انسانان د هغه پر وړاندې راټول وي ، ته به هلته څه کوي؟!

پولیس سره راټول شول ، رنجرو ته وختل د رنجرو تر شاه څرې دورې جگیدې ، په گردونو کې پناه شوې.

د باز یو کس هغه ته مخامخ ودرید په لور غږ یې اوویل: - واه قومندان صیب واه ، نن خو ته وژغورل شوې.

ټولو سره وخنډل ، باز په برپتو لاس تېر کړ شونډې یې وڅوځیدې ، ویې ویل: په دې سیمه کې چې باز وي ، مچ هم د هغه له اجازې پرته هوا ته نشي پورته کیدی ، ټولو وخنډل ، یوکس اوویل:

قومندان صیب په هغه جینی څه وکړو ؟

باز اوویل: نن یې څومه ورځ ده ؟

دوی ځواب ورکړ: دوولسمه

باز بیا اوویل: زړه مو غواړي چې دیارلسمې ته یې هم پرېږدو!؟

کسانو یې اوویل: قومندان صیب ستا امر ته په تمه یو.

باز هغوی ته اوویل:

- کار یې خلاص کړئ!

د کاله په بر سر کې یې یوې کوټې ته لاس اوږد کړ کسانو ته یې اوویل: هغه کوټه گورئ ، د هغې کوټې په منځ کې ژورې کنډې ته یې گذار کړئ ، چې د قیامت په ورځ هم نه شي راپاڅیدئ.

ټولو اوویل: سمه ده قومندان صیب.

***

لس کاله وروسته:

باز تلویزیون ته ناست وو ، په تلویزیون کې د فرار از زندان سریال شروع وو کوټه د سیگرتو لوگو نیولې وه

د ډزو اوازونه شول ، د هغه یو کس په منډه کوټې ته ورغی ، هغه ته یې اوویل:

قومندان صیب پولیس ، پولیس!

باز وخنډل ، په برېټو یې لاس تېر کړ ، کسانو ته یې امر وکړ ډزې مه کوئ ، پرېږده چې راشي د پولیسو مخې ته ورغی ، په لور غږ یې اوویل:

- لکه چې چکر ته مو زړه شوی یا مو د کور چرگان وږي شوي د دانو اخیستو لپاره راغلي یی ، که څنگه دي خوا غلط شوي یاستی؟

د رنجري له مخکې سیت څخه دنگ ځوان بښکته شو توري چشمي یې له سترگو لرې کړې ، غټې شنې سترگې ، سپین پوستکی او څر ویبنتان یې درلودل.

د باز په لور یې قدمونه واخیستل ، باز ته یې اوویل:

- تا به پخوا چرگانو ته داني ورکولې ، اوس وار رارسیدلی چې د خپلو دانو بدله درته زه در کړم.

باز وخنډل ، قومندان! ستا غونتي چرگان زما بدله نشي راکولی!

قومندان د باز لاس تاو کړ ، له خولې یې چیغه ترې اوویسته.

باز اوويل:

- ته ما پېژني چې زه څوک يم؟ د دې کار حسابي درسره خامخه کوم.

قومندان په خندا شو ، باز ته يې اوويل: تاخو زه پېژنم چې د يوڅو گيدارانو مشر يې او له يو څو غټو گيدارانو سره اړيکه لري ، خو ته ما نه پېژني ، چې زه څوک يم؟

باز اوويل: قومندانه چې ته هرڅوک يې د خپل ځان لپاره به يې ، باز تراوسه پورې خپل پلار ته هم ټيټه نه ده ويلې ، ته نو بيا څوک يې!؟

قومندان موسکي شو ، هغه ته يې اوويل:

- بازه دا ځلي ته تېروتي يې ، ته له داسې چا سره اوختي يې ، چې پوره لس کاله يې له تاڅخه د غچ اخیستو اور په زړه کې بل وو ، نن به په دغه اور يخي اوبه توی کړم.

باز هغه ته وکتل ، ويې خندل.

قومندان هغه ته اوويل:

ته پوهېږې چې زه څوک يم!؟

زه ايمل خان يم ، ايمل خان

هغه چې لس کاله وړاندې تا ورڅخه مور او خور واخیستل.

د باز سترگې رډې وختې د مخ رنگ يې تور شو ، هغه ته يې اوويل: ته خو ما وژلي وي ، نو بيا دلته!؟

ايمل خان اوويل: زه ستا د وژلو لپاره ژوندی پاتې شوم او دلته ستا د وژلو لپاره راغلی يم.

اوس اووايه چې خور مي چېرته ده؟

باز وخنډل هغه ته يې اوويل:

څه! خور دې ، خور دې يادوي!؟ هغه هلته کوټه کې ده.

ايمل خان د کوټې په لور منډه کړه

په ژاړه شو چيغه يې کړه! خوري زه راغلم ، ايمل خان ورور دې راغی.

باز لاندې لاس و غځوه د بوبت څخه يې واړه توپانچه وويسته ، د ايمل خان په لور يې ونيوه ، يو پوليس هغه ته پام شو په باز يې ډز وکړ ، هغه په مټ ولگيدو توپانچه يې له لاسه ولویده.

په ډز سره ايمل خان شاته وکتل ، خو ونه دريد کوتي ته ننوت کوټه کې يې غږونه کړل:

څانگې خورې! خورې ته چپرته يې ؟

زه يم ، ايمل خان.

خو چا غږ نه کوه ايمل خان له کوتي څخه د باندې اووت له بغل څخه يې توپانچه واخيسته ، د باز په لور روان شو.

باز په زوره خندل: ايمله بچو خور دې پيدا کړه؟

ايمل خان له ډېرې غوسې سور او بنټی وو ، باز ته ورنږدې شو چيغه يې کړه!

قاتله خور مي چپرته ده؟ په هغې دې څه وکړل؟

باز په مسخره يې ډول هغه ته ويل:

- خو کوټه کې ده کنه ، قسم دی چې کوټه کې وي.

ايمل خان بيا کوتي ته منډه کړه ، کوټه کې يې څوک پيدا نه کړل.

هغه باز په ځمکه گزار کړ ، د باز په ټپي ځای يې پښه کېښوده ، په هغه يې چيغه کړه: اووايه خور مي چپرته ده؟ کنه مغزه دې شيندم.

باز سترگې ورپورته کړې ، ايمل ته يې اوويل:

- خور دې کوټه کې ده ، خو که غواړې ځان سره يې بوځي ژوندی يې نشي بپولی ، يوازې هډوکي به يې له ځان سره يوسي ، مور هغه راوسته څو شپې مو وساتله خو نور يې مور ميلمه پالنه نه شوای کولی ، کوم ځای ته چې بايد تللی وای هغه ځای ته مو وليږله.

د ايمل خان له سترگو او بڼکي راغلي ، په باز يې د سوکانو او لغتو گزارونه وکړل ، په هغه يې چيغې کړې:

- قاتله زه تا ژوندی نه پرېږدم

پولیسو ایمل خان ونيو ، هغه ته یې ډاډ ورکوه او د ارامیدو سپارښتنه یې ورته کوله

ایمل خان څو شیبې له ټولو لرې ولاړ وو ، باز د رنجري ټاير ته تکیه وهلي وه ،
لاسونه یې شاته تړل شوي وه له خولې یې وینې بهیدې.

هغه ایمل خان ته غږ کړ: راشه چې له نورو دې خبر کړم.

یو پولیس وروراندې شو ، هغه ته یې اوویل: خوله دې بنده کړه.

باز اوویل:

- زه غواړم له ایمل خان سره خبرې وکړم.

پولیس ایمل خان ته ورغی ، هغه ته یې اوویل:

- قومندان صیب مجرم کس غواړي له تاسره خبرې وکړي. ایمل خان ورغی د هغه مخي
ته کېناست ، باز هغه ته اوویل:

- ایمل خانه واوره ، چې له نورو دې خبر کړم ، په دې خو ته هم پوهېږي چې مور او
خور دې ما دوزخ ته لیږلي خو په دې نه پوهېږي ، چې پلار او تره دې چا دوزخ ته
لیږلي؟

ایمل وروراندې شو ، سترگې یې له قهره ډکې وې ، هغه ته یې اوویل: ستا مطلب څه
دی! غواړي چې څه اووایي؟

باز په خندا شو ، هغه ته یې اوویل: پلار او تره دې هم ما دوزخ ته لیږلي ، مطلب دا
چې ما وژلي ما.

- کله دې چې تره له کابل څخه راتلو په کوم موټر کې چې هغه وو ، ډرایور یې زموږ
کس وو ، هغه موږ ته زنگ اووه ، چې غوښه مو دروان کړي هملته ودرېږئ ، چې
درته ویي سپارم ، له غوښې څخه یې مطلب ستا تره وو ، کله چې سیدکرم ته
راورسیدل ، موږ په لاره کې ورته مخکې شوو ، هغه مو نه وژلو خو ډېر شالا انسان
وو ، هغه په موږ ډزې وکړې ، زما بل ملگری یې ټپي کړ ، وروسته مو هغه ونيو او
په دا سر سر مو اوویشته ، په لاره کې د پوستي کوم قومندان چې وو هغه سره ما
معامله کړې وه ، داسې چې هغه به ماته خنډ نه جوړوي او زه به ورته هره ورځ د
ترلاسه شوي مال نیمایي برخه ورکوم.

او پاتي شوه د پلار خبره دي ، كوم بم چي په جومات كي والوت هغه ما طالبانو ته د پنځه ويشت لكه كلدارو په بدل كي خاي پر خاي كړي وو ، او په هغه جومات كي ستا بدبخته پلار هم وو ، چي اسمان ته يي وزري پورته شوي.

ايمل خان په ژړا وو هغه ته يي ويل:

قاتله، قاتله دا ته څنگه انسان يي په اوجود كي دي زړه دي كه كوم بل څه دي؟!
په لاس كي يي توپانچه وه له ډبري غوسي يي لاسونه رپيدل ، د توپانچي ماشه يي كش كړه.

باز چيغې كړي!

- نه ، ته ما نشي وژلي ، زه غواړم د قومندان ذكي سره وغږېږم.

ايمل خان اوويل:

- ستا وخت پای ته ورسيد عزرايل نن ستا مېلمه دي ، او په جهنم كي به د قومندان ذكي سره وغږېږي.

له عسکر څخه يي د باز توپانچه واخيسته ، د باز په سر يي ونيوله ، هغه ته يي ويل:

- ته قاتل يي د ډبرو انسانانو په وينو دي لاسونه سره دي د ژوندی پاتي كيدلو وړ نه يي ، كه ستاسو غونتي انسانان په نړی كي نه وای ، دنيا به د ميني خای وو، ژوند به له محبته ډك وو.

د توپانچي ماشي ته يي فشار وركړ ، په ځمكه درب شو

سړی او غورځيد ، د باز له بدن څخه ساه اووته

ايمل خان غږ كړ: عسکره!

عسکر په منډه ورغی: امر كوه قومندان صيب!

ايمل خان هغه ته اوويل:

د دي سړي په دوسيه كي وليكه چي د پوليسو له ورتللو مخكي يي ځان وژنه كړي وه.

پوليس اوويل:

سمه ده قومندان صیب ، امر مو پرځای کپړي.

ایمل خان د کوتي پر لور لار ، د کوتي تل يي رابرسېره کړ د انسان هډوکي او کوپړی پکې پراته وه.

د کوپړی لاندې د اوسپني سپين ځنځير وو.

ایمل خان دیوال ته تکیه اووهله.

د ځنځير په لیدو تېر وختونه وریاد شول ، د ځانگي هغه خوشحالي چې ده ورته ځنځير ورکړی وو ، وریاده شوه له سترگو يي اوښکې بهیدې.

د ځانگي هډوکي يي له خایه ټول کړل، د پلار، مور او تره قبرونو ترڅنګ يي بنځه کړه.

ایمل خان د دوی په قبرونو ودرید او ویل يي:

- ځانگي، مورې، پلاره، کاکا نن ما ستاسو قاتل اووژه. زه پوهېږم چې نن به ستاسو روحونه ارام شوي وي.

پای

درنو لوستونکو!!!

خپلې نيکې مشورې مو په لاندي ادرسونو را سره شريکولی شئ:

د موبایل شميره - ۰۷۷۰۱۶۷۱۱۱

فېسبوک پاڼه - Faizullah Amin

واټس اپ شميره - ۰۷۷۰۱۶۷۱۱۱

ایمیل ادرس - Aminafghan1999@gmail.com

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**